

---

sA NkhyasAraH

——
संक्षुप्यसऱरः

——
Document Information

Text title : sAMkhyasAra

File name : sAMkhyasAra.itx

Category : major_works

Location : doc_z_misc_major_works

Transliterated by : Dhaval Patel drdhaval2785 at gmail.com

Proofread by : Dhaval Patel drdhaval2785 at gmail.com

Source : sAnkhyasaNgrahaH 1918

Latest update : September 15, 2014, October 6, 2018

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

साङ्ख्यसारः

पूर्वभागः ।

प्रथमः परिच्छेदः ।

महदाप्यः स्वयम्भूर्यो जगदङ्कुर ईश्वरः ।
सर्वात्मने नमस्तस्मै विष्णवे सर्वजिष्णवे ॥ १ ॥

साङ्ख्यकारिकया लेशादात्मतत्त्वं विवेचितम् ।
साङ्ख्यसारविवेकोऽतो विज्ञानेन प्रपञ्च्यते ॥ २ ॥

प्रायः सङ्कलिता साङ्ख्यप्रक्रिया कारिकागणे ।
साऽतोऽत्र वर्ण्यते लेशात् तदनुक्तांशमात्रतः ॥ ३ ॥

साङ्ख्यभाष्ये प्रकृत्यादेः स्वतृपं विस्तरान् मया ।
प्रोक्तं तस्मात् तदध्यत्र सङ्क्षेपादेव वक्ष्यते ॥ ४ ॥

आत्मानात्मविवेकसाक्षात्कारात् कर्तृत्वाद्यपिलाभिमाननिवृत्त्या
तत्कार्यरागद्वेषधर्माधर्मानुत्पादात् पूर्वोत्पन्नकर्माणां
याविद्यारागादिसहकार्युच्छेदरूपदानेन विपाकानारम्भकत्वात्
प्रारब्धसमाप्त्यनन्तरं पुनर्जन्माभावेन त्रिविधदुःखात्यन्तनिवृत्तिरूपो
भोक्षो भवतीति श्रुतिस्मृतिडिण्डिमः । तत्र श्रुतयः । अथाकामयमानो
योऽकामो निष्कामो न तस्य प्राणा उल्कामन्तीडैव समवलीयन्ते ।

आत्मानं येद्विजानीयाद्यमस्तीति पूरुषः ।
किमिच्छन् कस्य कामाय शरीरमनुसञ्चरेत् ॥

यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य लृष्टि श्रिताः ।
अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते ॥

कामान् यः कामयते मन्यमानः

स कर्मभिर्जायते तत्र तत्र ।

पर्याप्तकामस्य कृतात्मनस्तु

छडैव सर्वे प्रविलीयन्ति कामाः ॥

छत्याधाः । स्मृतयश्च कौर्माधाः । यथा कौर्मे ।

रागद्वेषाद्यो दोषाः सर्वे भ्रान्तिनिबन्धनाः ।

कार्यो ऽयस्य भवेद्दोषः पुण्यापुण्यमिति श्रुतिः ॥

तद्गशाद्येव सर्वेषां सर्वद्वेष्टसमुद्भवः ।

छति । मोक्षधर्मे च ।

छन्द्रियाणीन्द्रियार्थाश्च नोपसर्पन्त्यतर्षुलम् ।

छीनश्च करणैर्द्वेष्टी न द्वेष्टं पुनरुत्ति ॥

तस्मात् तर्षात्मकाद् रागाद् बीजाज्जायन्ति जन्तवः ।

छति । ननु रागाभावेऽपि केवलकर्मवशान्नरकादिप्राप्तेः कथं रागस्य

कर्मसदकारित्वं विपाकारम्भ उपपन्नम् । नरकाद्यै विशेषतो

रागाभावेऽपि सामान्यतो रागसत्त्वात् । निषिद्धस्यादिगामिनां

स्यादिरागाद्येव तमलोडमयनारीसमालिङ्गनादिरूपनरकोत्पत्तेः ।

यद्यप्यविद्यास्मितारागद्वेषभयाभ्यं क्लेशपञ्चकमेव जन्मादिविपाकारम्भे

कर्मणां सदकारि भवति ।

तद्येव सक्तः सद कर्मणैति

लिङ्गं मनो यत्र निषिक्तमस्य ।

छति श्रुतावभिमानरागद्वेषादिजन्यस्य विषयवासनाभ्यसङ्गसामान्यस्यैव

जन्मादिविपाकारम्भे कर्मसदकारित्वसिद्धेः ।

यत्र यत्र मनो द्वेष्टी धारयेत् सकलं धिया ।

स्नेहाद्वेषाद्भयाद्वाऽपि याति तत्तत्सङ्गपताम् ॥

छत्यादिस्मृतेश्च । तथा च क्लेशमूलः कर्माशयः । सति मूले

तद्विपाको जात्यायुर्भोगा छति योगसूत्राभ्यामप्यदृष्टे तद्विपाकारम्भे

य क्लेशानां छेतुत्ववयनास्य । तथाऽप्यविद्यास्मितासत्त्वे

रागस्यावश्यकत्वाद्द्वेषभययोश्च रागमूलकत्वाद्वाग अेव भुण्यतो

जन्मादिछेतुतया यथोक्तवाक्यैर्निर्दिश्यत छति । ननु ।

क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ।

छत्यादिश्रुतेर्ज्ञानस्य प्राचीनकर्मनाशकत्वमेवोचितं द्वादशकत्वं

कथमिष्यत छति येन ।

ज्ञानाग्निदग्धकर्माणां तमाहुः पण्डितं बुधाः ।

धृत्वादिवाक्यैर्दाडस्यापि श्रवणेन लाघवाद्दाडपरत्वस्यैव नाशादिवाक्येष्वपि
 कल्पनीयित्यात् । कर्मलां द्वाडश्च क्लेशाप्यसडकार्युच्छेदेन नैष्कृत्यम् ।
 कर्मलां नाशस्तु प्रारब्धभोगान्ते चित्तनाशादेव भविष्यति । अतो
 लोकासिद्धेनाविधानाशेनैव द्वारेण कर्मकृलानुत्पत्तिसम्भवात् ज्ञानस्य
 कर्मनाशकत्वं गौरवादित्यादिङं योगवार्त्तिके प्रप्रञ्चितमस्माभिरिति
 दिङ् । तस्माद्धिवेकसाक्षात्कारादविद्यास्मितारागादिक्लेशनिवृत्तौ
 त्रिविधदुःखात्यन्तनिवृत्तिरूपपरमपुरुषार्थः सिद्ध्यतीत्युपपन्नम् ।
 तथा य योगसूत्रद्वयम् । उयं दुःखमनागतम् । विवेक्यातिरविष्ववा
 डानोपाय इति ।

इति श्रीविज्ञानभिक्षुविरचिते साङ्ख्यसारेऽव्यर्त्तित्त्वादादौ
 विवेक्यातिकूलस्य परमपुरुषार्थस्य परिच्छेदः ॥ * ॥

अथ द्वितीयः परिच्छेदः

अथात्मानात्मविवेकज्ञानस्य किं स्वरूपं तदुच्यते । आत्मा
 तावत् सुषुप्तदुःखाद्यनुभवितेति सामान्यतो लोकाप्रसिद्धिः अनात्मा य
 प्रकृत्यादिर्जडवर्गः तयोरन्योन्यवैधर्म्येण परिणामित्वापरिणामित्वादिरूपेण
 दोषगुणात्मकेन उयोपादेयतया पृथक्त्वेन ज्ञानं विवेकज्ञानम् ।
 तथा य श्रुतिः । स अेष नेति नेत्यात्माऽगृह्यो न डि गृह्यतेऽशीर्यो
 न डि शीर्यतेऽसङ्गो न डि सज्यतेऽसितो न व्यथते न रिष्यतीत्यादि ।
 स्मृतिश्च ।

सोऽथ प्रतिनिवृत्ताक्षो गुरुदर्पणभोधितः ।
 स्वतोऽन्यां विडियां भौड्यादास्थितामञ्जसैक्षत ॥

अथासौ प्रकृतिर्नाडमियं डि कलुषात्मिका ।
 शुद्धबुद्धस्वभावोऽडमिति त्यजति तां विदन् ॥

अयं देडेन्द्रियादिव्यः शुद्धत्वेनात्मनि स्मृते ।
 निम्बिवा सविकारेयं त्यक्तप्रायाऽडियमवत् ॥

इति । सूत्रं य । अयं तत्त्वाव्यासान्नेति नेतीति त्यागाद्विवेकसिद्धिरिति ।
 तत्त्वज्ञानस्य लक्षाणं य मात्स्ये कृतम् ।
 अव्यक्ताद्यै विशेषान्ते विकारेऽस्मिंश्च वर्णिते ।
 येतनायेतनान्यत्वज्ञानेन ज्ञानमुच्यते ॥

षति । यथाप्यन्योन्यभेदज्ञानमेव विवेकज्ञानं तथाप्यात्मविशेष्यकमेव
 तन्मोक्षकारणं भवति । आत्मा वाऽरे द्रष्टव्यं षत्यादि
 श्रुतिस्मृतिभ्यः । नन्यनात्मन्यात्मबुद्धिरुपा याऽविद्या
 पातञ्जलादिषूक्ता तस्याः कथमात्मविशेष्यकविवेकज्ञाननाशयत्वं
 प्रकारादिभेदादिति चेन्न । तादृशाविद्याया
 अनात्मविशेष्यकविवेकज्ञानद्वारेणात्मविशेष्यकविवेकज्ञाननाशयत्वादिति ।
 यस्य योगेन निर्विकल्पकमात्मज्ञानं जायते तद्विवेकज्ञानद्वारैव
 मोक्षकारणं भवति न तु साक्षादविद्यानिवर्तकत्वाभावात् ।
 अहं गौरः कर्ता सुष्पी दुःष्पीत्यादि ज्ञानमेव ष्यविद्या
 संसारानर्थछेतुतया श्रुतिस्मृतिन्यायसिद्ध्या तस्याश्च निवर्तिका
 नाहं गौर षत्यादिरुपा विवेकप्यातिरेव भवति । समाने विषये
 ग्राह्याभावत्वप्रकारकग्राह्याभावज्ञानत्वेनैव विरोधात् । अन्यथा
 शुक्तनिर्विकल्पकस्यापि षदं रजतमिति ज्ञानविरोधित्वापत्तेः । किञ्च
 यतोक्ताभावज्ञाने ग्राह्यज्ञानविरोधित्वस्यावश्यकतया निर्विकल्पकज्ञानस्य
 भ्रमनिवर्तकत्वं न पृथक् कल्प्यते गौरवात् । अपि याथाऽत
 आदेशो नेति नेति न ष्येतस्मादिति नेत्यन्यत् परमस्तीत्यादिश्रुत्या
 विवेकोपदेशापेक्षयोत्तमोपदेशो नास्तीत्युच्यते ।
 क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरेवमन्तरं ज्ञानयक्षुषा ।
 भूतप्रकृतिमोक्षं यं ये विदुर्यान्ति ते परम् ॥
 षति गीतादिव्याक्यैश्च विवेकज्ञानस्यैव मोक्षछेतुत्वमुच्यते ।
 अतो विवेकज्ञानमेव साक्षादविद्यानिवृत्त्या
 मोक्षछेतुः । योगेन केवलात्मसाक्षात्कारस्तु
 योग्यानुपलब्धिविधयोपाध्यादिगतधर्माभावमुपाध्यादिभेदं
 यं ग्राह्यति ततोऽविद्यानिवृत्तिरिति । अतेन सर्वभूतेषु
 समताज्ञानमात्मनः सर्वात्मकत्वाद्विज्ञानं यं श्रुतिस्मृत्योर्गीयमानं
 विवेकज्ञानस्यैव शेषभूतं सर्वदृशनिषु मन्तव्यम् । ज्ञानान्तराणां
 साक्षादभिमानानिवर्तकत्वात् । अहममीमांसायां त्वयं विशेषो यत्
 परमात्मविवेकशेषत्वम् । साङ्ख्यशास्त्रे तु सामान्यात्मविवेकशेषत्वमिति
 दिक् । ननु यथोक्तविवेकप्यातितोऽप्यत्यन्तमविद्योच्छेदो न घटते ।
 विवेकप्यातेरविद्याप्रतिबन्धकत्वमात्रत्वेन विवेकप्यातिनाशोत्तरं

पुनरभिमानसम्भवात् । शुक्तिरजतविवेकदर्शिनोऽपि कालान्तरे
 शुक्तौ रजतसम्भवादिति । मैवम् । दृष्टान्तवैषम्यात् । शुक्त्यादिषु
 जातेऽपि साक्षात्कारे दृष्टत्वादिद्वेषविषयदोषाणां पटलादिद्वेषकरणादोषाणां
 योत्यत्तिसम्भवेन पुनर्भ्रमो युक्तः । अनात्मन्यात्माभिमाने त्वनादिवानस्यैव
 दोषः सर्वास्तिकसम्मतः जातमात्रस्याभिमाने दोषान्तरानुपलब्धेः ।
 सा मिथ्याज्ञानवासना यदा विवेकप्यातिपरम्पराजन्यदृढवासनोन्मूलिता
 तदैव विवेकसाक्षात्कारनिष्ठोच्यते । तत्पूर्वमवश्यं वासनावेशतो
 मिथ्याशयस्य कस्याप्यात्मनि भावात् तस्यां य विवेकप्यातिनिष्ठायां जातयां
 न पुनरभिमानः सम्भवति वासनाप्यदोषाभावादिति तु मलद्वैषम्यम् । यदि
 तु बुद्धिपुरुषयोरेव्योन्यप्रतिबिम्बनादिकमविवेककाराणां दोष एष्यते तदा तु
 तदोषं भादित्वैव विवेकसाक्षात्कार उदित इति न तस्य पुनर्भ्रमहेतुत्वं
 क्लृप्तमवेन योगजधर्मासङ्कृतस्यैव तस्य दोषत्वकल्पनासम्भवादिति ।
 विवेकप्यातिनिष्ठा य गीतादिषु लक्षिता ।
 प्रकाशं प्रवृत्तिं य मोडमेव य पाण्डव ।
 न द्वेष्टि सम्प्रवृत्तानि न निवृत्तानि काङ्क्षति ॥

उदासीनवदासीनो गुणैर्यो न विद्याल्यते ।
 सर्वारम्भपरित्यागी गुणातीतः स उच्यते ॥

एति । गुणातीतो निवृत्तगुणाभिमानः । अधिकं तु ज्ञानिलक्षणमग्रे
 वक्ष्यामः । न-वेवमपि विवेकप्रतियोगिपदार्थानामानन्त्येन प्रातिस्विकद्वेषैः
 सर्वपदार्थेभ्यो विवेकग्राह्यसम्भवात् कथं विवेकप्यातेर्भोक्षहेतुत्वमिति
 चेन्न । दृश्यत्वपरिणामित्वादि सामान्यद्वेषैर्विवेकग्राह्यसम्भवात् ।
 तथा हि । द्रष्टा स्वसाक्षात्प्रकाशेभ्यो भिन्नः प्रकाशकत्वाद्यो
 यस्य प्रकाशकः स तस्माद्भिन्नः यथा घटादालोको
 वृत्तिप्रकाश्याय वृत्तिरित्यनुमानेनादावन्तर्दृश्येभ्यो
 बुद्धिवृत्तितदादृष्टार्थेभ्यो विवेकतो बुद्धीसाक्षी सिध्यति ।
 कर्मकर्तृविरोधश्चानुकूलस्तर्कः । अत्र आत्मनि व्यभिचारवारणाय
 साक्षात्पदम् । वृत्तिद्वारैवात्मनः स्वविषयत्वात् । नन्वत्रानुमाने
 बुद्धिवृत्तिमात्राद्विवेकः सिध्यति । तस्या अत्र साक्षदात्मदृश्यत्वात्
 न प्रकृत्यादिस्य एति चेन्न । वृत्तीनामज्ञातसत्त्वाभावेन
 ज्यत्रानुमाने लाघवाद्दृश्यमाणात्तर्कगणाय्याभिलवृत्तीनां द्रष्टा
 विभुः कूटस्थनित्यैकज्ञानस्वद्वेषतयैव सिध्यति । यथा नैयायिकानां

क्षितिः सकर्तृका कार्यत्वादित्यनुमाने लाघवात् कर्तुरेकत्वमित्यत्वादिकं
तद्भूत् । तत्र विभुत्वं परिच्छिन्नमिन्नत्वं कूटस्थत्वादिकत्वं
य परिष्णामिभिन्नत्वादिकमतो बुद्ध्यात्मनोर्दृग्दृश्यरूपतो
विवेकग्राहे सति तद्गुत्तरानुमानेन परिष्णामित्वापरिष्णामित्वादिरूपैः
सामान्यतोऽप्यात्मानात्मविवेकग्राहो घटत इति । अतश्च पातञ्जले
सत्त्वपुरुषान्यताभ्यातिरेव मोक्षहेतुतया स्थले स्थले व्यासभाष्ये
प्रोक्ता । सत्त्वपुरुषान्यताभ्यातिरूपदृग्दृश्यविवेकग्राहोत्तरं
यथोक्तरीत्या प्रकृत्यादिविवेकग्राहात् । तत्र य सत्त्वशब्दे
बुद्धिस्थत्वेन बुद्धिसत्त्वमुक्तमिति । अयं य प्रकृत्यादिपदार्थानां
विशिष्यज्ञानाभावेऽपि तद्विवेकज्ञानं घटते । अतेन
दृग्दृश्यविवेकादविधानिवृत्तिरिति प्रायां प्रवादोऽप्युपपादितः ।
किञ्चात्मा प्रकृतितत्कार्येभ्यो भिन्नोऽपरिष्णामित्वादित्याद्यनुमानैरपि
सामान्यतो दृश्यविवेको द्रष्टरि सम्भवतीति । यत्त्वाधुनिका वेदान्तिभ्रुवा
दृश्यत्वेनैव प्रकृत्यादीनां द्रष्टृत्वेन य प्रकृत्याद्यभिलज्जोभ्य
आत्मविवेकं मन्यन्ते ।

घटद्रष्टा घटाद्भिन्नः सर्वथा न घटो यथा ।

देहद्रष्टा तथा देहो नाहमित्यादिरूपतः ॥

तत्र । आत्मा वाऽरे द्रष्टव्य इत्यादिश्रुतिभिरात्मनोऽपि दृश्यत्वात्
साक्षाद्दृश्यत्वविवक्षया य प्रकृत्यादेरसङ्गहात् करणद्वारैव
तद्दर्शनात् । अथैवं कल्पनीयं आत्मनो वृत्तिव्याप्यत्वमेव
दृश्यत्वं श्रुत्यादिभिर्विधीयते न तु प्रकाश्यत्वरूपकलव्याप्यत्वम् ।
स्वयम्प्रकाशस्वरूपस्य प्रकाशापेक्षाविरहात् । अतोऽत्र
दृश्यत्वं प्रकाश्यत्वं तथ्यात्मनि नास्तीति तदपि तुच्छम् ।
यथा ज्वलमित्यनुभूयमानोऽप्यात्मा शैतन्याप्यकलव्याप्यो न भवतीति
भवद्भिरुच्यते तथैव बौद्धैरपीष्यते सुषुप्त्यादिमत्त्वेनापि बुद्धिः
स्वप्रकाशतया शैतन्यव्याप्या न भवतीति । तथा यात्मनीव बुद्ध्यावपि
दृश्यत्वासिद्ध्या दृश्यत्वेन रूपेण बुद्धिविवेकोऽत्यन्तापेक्षितोऽपि
न सिध्यतीति भाष्यादिषु यान्यान्त्र दूषणान्युक्तानीति दिक् । ननु
सम्भवत्येवं सामान्यरूपेण विवेकग्राहः । तथापि सामान्यान्वेव बहूनि सन्ति
परिष्णामित्वसंलत्यकारित्वसुषुप्त्यात्ममोहात्मकत्वयतुर्विशतितत्त्वत्वादीन्यतस्तैस्तै
रूपैर्विवेकग्राहाणां मोक्षहेतुत्वेऽननुगमदोष इति चेन्न ।

અભિમાનપ્રતિબન્ધકજ્ઞાનત્વેનૈવાનુગમાદિતિ । અથૈવં
સામાન્યરૂપેણ વિવેકસ્યૈવ સર્વાભિમાનનિવર્તકતયા નાહં
દેહો નેન્દ્ર્યાણિત્યાદિપ્રત્યેકરૂપૈર્વિવેકગ્રહણાં મોક્ષહેતુત્વં
શ્રુતિસ્મૃત્યોરુચ્યમાનં કથં ઘટેતેતિ ચેન્ન । અવાન્તરવિવેકાનાં
સામાન્યવિવેકપ્રપચ્યમાત્રત્વાદિતિ ॥

ઇતિ શ્રીવિજ્ઞાનભિક્ષુવિરચિતે સાહ્યસારે મોક્ષહેતુવિવેકજ્ઞાનસ્ય
સ્વરૂપસ્ય પરિચ્છેદઃ ॥ * ॥

અથ તૃતીયઃ પરિચ્છેદઃ ।

અથ કે તે પ્રકૃત્યાદયો ચેભ્યઃ પુરુષો વિવેચનીય ઇત્યુચ્યતે ।
પ્રકૃતિર્બુદ્ધ્યહ્કુારૌ તન્માત્રૈકાદશેન્દ્રિયમ્ ।
ભૂતાનિ ચેતિ સામાન્યાચ્યતુર્વિશતિરેવ તે ॥

એતેષ્વેવ ધર્મધર્મ્યભેદેન ગુણકર્મસામાન્યાનામન્તર્ભાવઃ । તન્ન
પ્રકૃતિત્વં સાક્ષાત્ પરમ્પરયાડખિલવિકારોપાદાનત્વં પ્રકૃષ્ટાકૃતિઃ
પરિણામરૂપાડસ્યા ઇતિ વ્યુત્પત્તેઃ । પ્રકૃતિઃ શક્તિરજા પ્રધાનમવ્યક્તં
તમો માયાડવિદ્યેત્યાદયઃ પ્રકૃતેઃ પર્યાયાઃ ।
બ્રાહ્મીતિ વિદ્યાડવિદ્યેતિ માયેતિ ચ તથા પરે ।
પ્રકૃતિશ્ચ પરા ચેતિ વદન્તિ પરમર્ષયઃ ॥

ઇતિ સ્મૃતેઃ । સા ચ સામ્યાવસ્થયોપલક્ષિતં સત્ત્વાદિદ્રવ્યત્રયમ્ ।
કાર્યસત્ત્વાદિવારણાયોપલક્ષિતાન્તમ્ । સામ્યાવસ્થા ચ
ન્યૂનાધિકભાવેનાસંહનનાવસ્થા અકાર્યાવસ્થેતિ યાવત્ । મહદાદિકં તુ
કાર્યસત્ત્વાદિકં ન કદાડપ્યકાર્યાવસ્થં ભવતીતિ તદ્વ્યાવૃત્તિઃ ।
વૈષમ્યાવસ્થાયામપિ પ્રકૃતિત્વસિદ્ધય ઉપલક્ષિતમિત્યુક્તમ્ ।
અકાર્યમિતિ તૂપલક્ષિતાન્તસ્ય નિષ્કૃષ્ટાર્થઃ । સત્ત્વાદિગુણવતી
સત્ત્વાદિતિરિક્તા પ્રકૃતિરિતિ ન શકુનીયમ્ । સત્ત્વાદીનામતદ્ધર્મત્વં
તદૂપત્વાદિતિ સાહ્યસૂત્રેણ સત્ત્વાદીનાં પ્રકૃતિસ્વરૂપહેતુના
પ્રકૃતિધર્મત્વપ્રતિષેધાત્ । યોગસૂત્રતદ્ભાષ્યાભ્યામપિ
ગુણાનામેવ પ્રકૃતિત્વવચનાચ્ચ । ગુણેભ્ય એવ કાર્યોત્પત્તૌ
તદન્યપ્રકૃતિકલ્પનાવૈયર્થ્યાચ્ચ । પ્રકૃતેર્ગુણા ઇત્યાદિવાક્યં તુ
વનસ્ય વૃક્ષા ઇતિવદ્ બોધ્યમ્ ।

सत्त्वं रजस्तम इति प्रकृतेरभवन् गुणाः ।
 इति सत्त्वादीनां प्रकृतिकार्यत्ववचनं तु गुणानित्यतावाङ्मयविरोधेन
 भङ्गत्त्वाकारणीभूतकार्यसत्त्वादिपरमेव । भङ्गदादिसृष्टिर्हि
 गुणवैषम्यात् श्रूयते । तस्य वैषम्यं सजातीयसवलनेन
 गुणान्तरव्यावृत्तप्रकाशादिकूलोपहितः सत्त्वादिव्यवहारयोग्यः
 परिणाम इति । अतेनाष्टाविंशतितत्त्वपक्षोऽप्युपपादितो मन्तव्यः ।
 वैषम्यमेव सत्त्वादिव्यवहारश्च श्रुतौ दृश्यते । यथा तम
 अवेदमग्र आस तत्परेणेशितं विषमत्वं प्रयात्येतद् वै रजसो
 रुपं भव्यीरितं विषमत्वं प्रयात्येतद् वै सत्त्वस्य रुपमिति ।
 सत्त्वादित्रयं य सुभप्रकाशलाघवप्रसादादिगुणवत्तया ।
 संयोगविभागादिमत्तयाऽनाश्रितत्वोपादानत्वादिना य द्रष्टव्येऽपि
 पुरुषोपकरणात् पुरुषबन्धकत्वाच्च गुणशब्देनोच्यते ।
 इन्द्रियादिवत् । गुणानां सुभद्रुःभमोहात्मकत्वप्रवादस्तु
 धर्मधर्म्यभिदात् । मनसः सङ्कल्पात्मकत्ववत् । तत्र सत्त्वं
 सुभप्रसादप्रकाशाधनेकधर्मकं प्राधान्यतस्तु सुभात्मकमुच्यते ।
 अत्र रजोऽपि दुःखकालुष्यप्रवृत्त्याधनेकधर्मकं प्राधान्यतस्तु
 दुःखात्मकमुच्यते । तथा तमोऽपि मोहावरणस्तम्भनाधनेकधर्मकं
 प्राधान्यतस्तु मोहात्मकमुच्यते । त अत्र धर्मास्तेषां लक्षणानि
 भवन्ति । सत्त्वादिसङ्गा यान्वर्था । सतो भावः सत्त्वमुत्तमत्वमिति
 व्युत्पत्त्या हि धर्मप्राधान्येनोत्तमं पुरुषोपकरणां सत्त्वशब्दार्थः ।
 मध्यमं य रजःशब्दार्थो रागयोगात् । अधमं य तमःशब्दार्थः ।
 अधर्मावरणयोगात् । तानि य सत्त्वादीनि प्रत्येकमसाङ्ख्यव्यक्तयः ।
 लघुत्वादिधर्मैरन्योन्यसाधर्म्यं वैधर्म्यं य गुणानामिति साङ्ख्यसूत्रात् ।
 अत्र हि सूत्रे लघुत्वादिना बहूनां सत्त्वानां साधर्म्यं तेनैव रजस्तमोभ्यां
 वैधर्म्यम् । अत्र यलत्वादिना गुरुत्वादिना य बहूनां रजसां बहूनां य
 तमसां तद्गुणयुक्तमिति । किञ्च यद्वि सत्त्वादित्रयमेकैकव्यक्तिरेव स्यात्
 तत् त्रयं विभवेव वक्तव्यम् । अेकदाऽनेकब्रह्माण्डादिसृष्टिश्रवणात् । तथा
 य कार्याणामनन्तवैचित्र्यं न घटते । न य संयोगवैचित्र्याद्वैचित्र्यं
 स्यादिति वाच्यम् । विभूनां त्रयाणां गुणानां स्वतः संयोगवैचित्र्यासम्भवात् ।
 द्रव्यान्तरस्य यावच्छेदकीभूतस्याभावादिति । तस्मात्
 सत्त्वादीन्यसाङ्ख्यव्यक्तिकान्येव द्रव्याणि । तेषु त्रित्ववचनं तु
 सत्त्वत्वादिविभाजकोपाधित्रयेण वैशेषिकाणां नवद्रव्यवचनवदिति

सिद्धम् । तानि य सत्त्वादीनि यथायोग्यमणुविभुपरिमाणानि ।
 अन्यथा रजसश्चलस्वभावत्ववचनविरोधात् । आकाशकारणत्वस्य
 य विभुत्वौचित्यात् । सर्वेषां कारणद्रव्याणां विभुत्वे कार्याणां
 परिच्छिन्नत्वानुपपत्तेश्च । नन्वेवं वैशेषिकोक्तान्येव पार्थिवाण्वादीनि
 प्रकृतिरित्यायायमिति चेन्न । गन्धादिगुणशून्यत्वेन कारणद्रव्येषु
 पृथिवीत्वाद्यभावतोऽस्माकं विशेषात् । तदुक्तं विष्णुपुराणादिषु ॥

अव्यक्तं कारणं यत् तत् प्रधानमृषिसत्तमैः ।

प्रोच्यते प्रकृतिः सूक्ष्मा नित्यं सदसदात्मकम् ॥

शब्दस्पर्शविडीनं तद्रूपादिभिरसंयुतम् ।

त्रिगुणं तज्जगद्वोनिरनादिप्रभववाच्यम् ॥

धत्पादिना ।

वैशेषिकाणां कारणद्रव्येषु गन्धाधनुमानं

तु भाष्येऽस्माभिर्निराकृतम् । अथैवमपि

प्रकृतेरणुविभुसाधारणसत्त्वाद्यनेकव्यक्तिरूपत्वेऽपरिच्छिन्नत्वैकत्वाङ्घ्रित्वसिद्धान्तक्षतिरिति

मैवम् । कारणद्रव्यत्वरूपप्रकृतित्वेनैवापरिच्छिन्नत्ववचनात् ।

गन्धत्वेन गन्धानां पृथिवीव्यापकतावत् । आकाशादिप्रकृतीनां

विभुत्वेनैव प्रकृतिविभुत्वसिद्धान्तोपपत्तेश्च । तथा

पुरुषभेदेन सर्गभेदेन य भेदाभावस्यैवैकशब्दार्थत्वात् ।

अजामेकामिति श्रुतितस्तथाऽवगमात् ।

अथाध्यवसायाभिमानादिङ्घियाराहित्यस्यैवाङ्घ्रियशब्दार्थत्वात् ।

अन्यथा श्रुतिस्मृतिषूक्तस्य प्रकृतिक्षोभस्यानुपपत्तेरिति ।

प्रकृतिगताश्चापरे विशेषा भाष्ये द्रष्टव्याः । प्रकृत्यनुमानं येदम् ।

सुभ्रष्टुःप्रमोडात्मकं मडदादिकार्यं सुभ्रष्टुःप्रमोडात्मकद्रव्यकार्यं

सुभ्रष्टुःप्रमोडात्मकत्वात् वस्त्रादिकार्यशय्यादिवदिति । श्रुतिस्मृती

यात्रानुग्राहकस्तर्कः । अयं सामान्यतोऽनुमितायाः प्रकृतेर्विशेषाः

शास्त्राद्योगाख्यावगन्तव्याः । अनुमानस्य सामान्यमात्रविषयकत्वात् ।

नन्वन्तरेव सुभादिकमुपलभ्यते बाल्यवस्तुषु सुभादौ किं प्रमाणं येन

दृष्टान्तता स्यादिति । उच्यते । अन्तःकरणस्य सुभादिहेतुतया विषयेषु

सुभादिकं सिध्यति । न य रूपादिगतोत्तमत्वादिकमेव सुभाद्युत्पादने

नियामकम् । उत्तमत्वादेर्जातिरूपत्वे नीलत्वपीतत्वादिना जातिसाङ्घ्र्यापत्तेः ।

कालादिभेदैरेकस्या अयं रूपव्यक्तेः सुभ्रष्टुःप्रोत्पादकत्वाच्च ।

अतः सुभादिभक्तमेवोत्तमत्वादिकम् । किञ्च घटरूपमिति प्रत्ययवत्
 स्त्रीसुभं चन्दनसुभमित्यादिप्रत्ययादपि विषये सुभाद्युचितम् ।
 अधिकं तु भाष्ये द्रष्टव्यम् । तदेवं प्रकृतिर्निर्गुणिता । मलत्तत्त्वं
 निर्गुण्यते । प्रकृतेः सकाशाद्बुद्ध्याप्यं मलत्तत्त्वं जायते । तस्य
 धर्मादिरूपप्रकृष्टगुणयोगान् मलत्सङ्गा तदेव च लक्षणम् । मडान्
 बुद्धिः प्रज्ञेत्याद्यश्च तस्य पर्यायाः । तथा योक्तमनुगीतायाम् ।
 मडानात्मा मतिर्विषयुर्जिष्युः शम्भुश्च वीर्यवान् ।
 बुद्धिः प्रज्ञोपलब्धिश्च तथा ब्रह्मा धृतिः स्मृतिः ॥

पर्यायवाचकैरेतैर्मडानात्मा निगद्यते ।
 सर्वतः पाणिपादश्च सर्वतोऽक्षिशिरोमुभः ॥
 सर्वतः श्रुतिमांल्लोके सर्वं व्याप्य स तिष्ठति ।
 अणिमा लघिमा प्राप्तिरीशानो ज्योतिरव्ययः ॥

ज्ञानवन्तश्च ये केचिदलुब्धा जितमन्यवः ।
 विमुक्ताः सर्वे भवैते मलत्त्वमुपयान्त्युत ।
 विषयुरेवादिर्गोषु स्वयम्भूर्भवति प्रभुः ॥

इति । अत्र सत्त्वाद्यंशत्रयेण मलतो देवतात्रयोपाधित्वात् तदविवेकेन
 ब्रह्मविषयुःशिवत्ववचनम् । तद्भुक्तं विषयौ ।
 सात्त्विको राजसश्चैव तामसश्च त्रिधा मडान् ।
 इति । मात्स्ये च ।

सविकारात् प्रधानात् तु मलत्तत्त्वमजायत ।
 मडानिति यतः प्यातिर्लोकानां जायते सदा ॥

गुणोभ्यः क्षोभ्यमाणोभ्यस्त्रयो देवा विजङ्गिरे ।
 ऐका मूर्तिस्त्रयो देवा ब्रह्मविषयुमडेश्वराः ॥

इति । अणिमेत्यादिभावनिर्देशो धर्मधर्म्यभेदात् ।
 ब्रह्मशङ्करापेक्षयाऽप्यादौ विषयुरुपेक्षैव मडानाविर्भवतीति
 विषयुरेवेत्यर्धनोक्तम् । ऐकमेव मलत्तत्त्वमंशतो
 रजस्तमःसम्भेदेन परिणतं सद् व्यष्टिजुवानामुपाधिरधर्मादियुक्तं
 क्षुद्रमपि भवति । मडदुपरागाद्धिपरीतमिति साङ्ख्यसूत्रात् ।
 मलत्तत्त्वस्य प्राधान्येनासाधारण्येन चाध्यवसायो वृत्तिः ।
 मलदडङ्गारमनस्त्रितयात्मकस्यान्तःकरास्य मलत्तत्त्वं बीजावस्थेति ।

અત્ર પ્રકૃતેર્મહાન્ મહતોડહુર ઇત્યાદિસૃષ્ટિકમે શાસ્ત્રમેવ પ્રમાણમ્ ।
 અનુમાનેન સામાન્યતઃ કાર્યાણાં સકારણકત્વમાત્રસિદ્ધેઃ ન તુ સૃષ્ટૌ
 ભૂતાદિકમો વાડન્તઃકરણાદિકમો વેત્યેકતરવધારકમનુમાનં સમ્ભવતિ ।
 સ્પષ્ટલિડ્ગાભાવાત્ । શ્રુતિસ્મૃત્યનુગૃહીતં યથાકથચ્ચિલ્લિડ્ગં તુ
 મહદાદિકમેડસ્તીતિ ભાષ્યેડસ્માભિઃ પ્રદર્શિતમ્ । મહત્તત્ત્વં નિરૂપિતમ્ ।
 અહહુરો નિરૂપ્યતે । મહત્તત્વાદહહુર ઉત્પદ્યતે । અહુરાત્ શાખાવત્ ।
 તસ્ય ચાભિમાનવૃત્તિકત્વાદહહુરસઙ્ગા । કુમ્ભકારસઙ્ગાવત્ ।
 તદેવ લક્ષણમ્ । તસ્ય ચ પર્યાયાઃ કૌર્મે પ્રોક્તાઃ ।
 અહહુરોડભિમાનઞ્ચ કર્તા મન્તા ચ સંસ્મૃતઃ ।
 આત્મા ચ પ્રકુલો જીવો યતઃ સર્વાઃ પ્રવૃત્તયઃ ॥

ઇતિ । સ ચાહહુરસ્ત્રિવિધતયા ત્રિવિધકાર્યહેતુઃ । તદ્દુક્તં કૌર્મે ।
 વૈકારિકસ્તૈજસશ્ચ ભૂતાદિશ્ચૈવ તામસઃ ।
 ત્રિવિધોડયમહહુરો મહતઃ સમ્ભભૂવ હ ॥

તૈજસાદિન્દ્રિયાણિ સ્યુર્દેવા વૈકારિકાદૃશ ।
 એકાદૃશં મનશ્ચાત્ર સ્વગુણોભયાત્મકમ્ ॥

ભૂતતન્માત્રસર્ગસ્તુ ભૂતાદેરભવન્ પ્રજાઃ ।
 ઇતિ । વૈકારિકઃ સાત્ત્વિકઃ । તૈજસો રાજસઃ । સ્વગુણોનિન્દ્રિયવૃત્તિષુ
 સાહાય્યરૂપેણોત્કર્ષેણ । ઉભયાત્મકં જ્ઞાનકર્મોભયેન્દ્રિયાત્મકમ્ ।
 અન્યત્રમના અભૂવં નાડશ્રૌષમિત્યાદિશ્રુત્યા મનસો
 જ્ઞાનકર્મોભયેન્દ્રિયસહકારિત્વસિદ્ધેરિતિ । એકાદૃશેન્દ્રિયદેવાશ્ચ ।
 દિગ્વાતાકંપ્રયેતોશ્ચિવહ્નીન્દ્રોપેન્દ્રમિત્રકાઃ ।

ચન્દ્રશ્ચ

ઇતિ । અહહુરો નિરૂપિતઃ । ઇન્દ્રિયાદીનિ નિરૂપ્યન્તે । અહહુરાદાદૌ મન
 ઉત્પદ્યતે ।

શબ્દરાગાચ્છોત્રમસ્ય જાયતે ભાવિતાત્મનઃ ।
 રૂપરાગાત્ તથા ચક્ષુર્ઘ્નાણં ગન્ધજિઘૃક્ષયા ॥

ઇત્યાદિના મોક્ષધર્માદાવિન્દ્રિયાદીનાં મનોવૃત્તિરાગાદિકાર્યત્વશ્રવણાત્ ।
 તતશ્ચાહહુરાત્ સહુલ્યપૂર્વકં દશેન્દ્રિયાણિ પઞ્ચતન્માત્રાનિ
 ચોત્પદ્યન્તે । ઇન્દ્રિયતન્માત્રયોશ્ચ કાર્યકારણભાવસ્યાભાવાત્ ક્રમનિયમો
 નાસ્તિ । તત્રેન્દ્રિયેષુ નાસ્ત્યવાન્તરકાર્યકારણભાવઃ પ્રમાણાભાવાત્ ।

तन्मात्रेषु त्वस्ति । स यथा । शब्दतन्मात्राद्द्रक्ष्यमाणकमेण
 स्पर्शतन्मात्रं शब्दस्पर्शोभयगुणकमेवं क्रमेणैकैकगुणवृद्ध्या
 परतन्मात्रत्रयं पूर्णपूर्वतन्मात्रेभ्य उत्यधेते पातञ्जलभाष्ये
 तन्मात्रेषु क्रमेणैकैकगुणवृद्धिवचनात् । ततश्च पञ्चतन्मात्रेभ्यः
 पञ्चभूतानि जायन्ते । तत्राडकुसारात् पञ्चतन्मात्राणां तद्द्वारा भूतानां
 योत्पत्तौ क्रमः कुर्मविषण्वादिपुराणेषूक्तः । यथा कुर्मै ।
 भूतादिस्तु विकुर्वाणः शब्दमात्रं ससर्ज उ ।
 आकाशं सुषिरं तस्माद्दुत्पन्नं शब्दलक्षणम् ॥

आकाशस्तु विकुर्वाणः स्पर्शमात्रं ससर्ज उ ।
 वायुरुत्पद्यते तस्मात् तस्य स्पर्शो गुणो मतः ॥

धत्यादिक्रमेणेति । नन्वेवमाकाशादिभूतयतुष्टयस्यापि
 तत्त्वान्तरारम्भकत्वेन प्रकृतित्वापत्त्या
 डेवलविकृतित्वसिद्धान्तक्षतिरिति येन । आकाशादीनां
 स्पर्शादिदन्मात्रेष्वलङ्कारोपष्टम्भमात्रेण कारणत्वस्य
 पुराणेषूक्तत्वादिति । तदेवं त्रयोविंशतितत्त्वानामुत्पत्तिरुक्ता । तत्र
 पञ्चभूतानि वर्जयित्वाऽडकुसारां य बुद्धौ प्रवेश्य समदशकं
 लिङ्गशरीरसञ्ज्ञं भवति बह्वेदिन्धनवदात्मनोऽभिव्यक्तिस्थानत्वात् ।
 तस्य सर्वपुरुषाणां सर्गादावुत्पद्य प्राकृतप्रलयपर्यन्तं तिष्ठति ।
 तेनैव येऽलोकपरलोकयोः संसरणं ज्ञवानां भवति । प्राणश्च
 बुद्धेरेव वृत्तिभेदं धृत्यतो न लिङ्गशरीरात् पृथङ् निर्दिश्यते । तस्य
 लिङ्गशरीरस्य सूक्ष्माणि पञ्चभूतान्याश्रयश्चित्रादिवदाश्रयं
 विना परमसूक्ष्मस्य लोकान्तरगमनासम्भवात् । धं य
 लिङ्गशरीरमादौ स्वयम्भुव उपाधिभूतमेकमेव जायते । तस्यैव
 विराडाप्यवक्ष्यमाणस्थूलशरीरवत् । ततश्च व्यष्टिज्ञवानामुपाधिभूतानि
 व्यष्टिलिङ्गशरीराणि तदंशभूतानि ततो विभज्यन्ते । पितृर्लिङ्गशरीरात्
 पुत्रलिङ्गशरीरवत् । तदुक्तं सूत्रकारेण । व्यक्तिभेदः कर्मविशेषादिति ।
 मनुनाऽप्युक्तम् ।

तेषां त्ववयवान् सूक्ष्मान् षण्णामप्यमितौजसाम् ।
 सन्निवेश्यात्ममात्रासु सर्वभूतानि निर्भमे ॥

धति । षण्णामिति षडिन्द्रियं समस्तलिङ्गशरीरोपलक्षकम् ।
 तथा य स्वयम्भूः स्वलिङ्गशरीरावयवान् सूक्ष्मान् अल्पान्

આત્માત્રાસુ સ્વાંશયેતનેષુ સંયોજ્ય સર્વપ્રાણિનઃ સસર્જેત્યર્થઃ ।
 લિડ્ગશરીરં નિરૂપિતમ્ । સ્થૂલશરીરોત્પત્તિરુચ્યતે ।
 દશગુણિતમહત્તત્ત્વમધ્યેડહ્કારોડહ્કારસ્યાપિ દશગુણિતસ્ય મધ્યે
 વ્યોમ વ્યોમ્નોડપિ દશગુણિતસ્ય મધ્યે વાયુર્વાયોરપિ દશગુણિતસ્ય મધ્યે
 તેજઃ તેજસોડપિ દશગુણિતસ્ય મધ્યે જલં જલસ્યાપિ દશગુણિતસ્ય
 મધ્યે પૃથિવી સમુત્પદ્યતે । સૈવ સ્થૂલશરીરસ્ય બીજમ્ । તદેવ ચ
 પૃથિવીરૂપં બીજમણ્ડરૂપેણ પરિણમતે । તસ્યાપિ દશગુણિતસ્યાણ્ડરૂપસ્ય
 પૃથિવ્યાવરણસ્ય મધ્યે ચતુર્દશભુવનાત્મકં સ્વયમ્ભુવં સ્થૂલશરીરં
 તસ્યુલ્લાદેવોત્પદ્યતે । તેનૈવ શરીરેણ સ્વયમ્ભૂનારાયણ ઇત્યુચ્યતે ।
 તદુક્તં મનુના સ્વયમ્ભુવં પ્રકૃત્ય ।
 સોડભિધ્યાય શરીરાત્ સ્વાત્ સિસૃક્ષુર્વિવિધાઃ પ્રજાઃ ।
 અપ એવ સસર્જાદૌ તાસુ બીજમવાસૃજત્ ॥
 તદણ્ડમભવદ્દૈમં સહસ્રાંશુસમપ્રભમ્ ।
 તસ્મિન્ જજ્ઞે સ્વયં બ્રહ્મા સર્વલોકપિતામહઃ ॥
 સ વૈ શરીરી પ્રથમઃ સ વૈ પુરુષ ઉચ્યતે ।
 આદિકર્તા સ ભૂતાનાં બ્રહ્માગ્રે સમવર્તત ॥
 આપે નારા ઇતિ પ્રોક્તા આપો વૈ નરસૂનવઃ ।
 તા યદસ્થાયનં પૂર્વં તેન નારાયણઃ સ્મૃતઃ ॥
 ઇત્યાદિનેતિ । તત એવ ચાદિપુરુષાત્ વ્યષ્ટિપુરુષાણાં વિભાગાદન્તે ચ
 તત્રૈવ લયાત્ સ એવ ચૈક આત્મેતિ શ્રુતિસ્મૃત્યોર્વ્યવહૃયતે । અતો ન
 વ્યવહારપરતયા નારાયણ એવ સર્વભૂતાનામાત્મેતિ શ્રુતિસ્મૃતિવિરોધ ઇતિ ।
 તતશ્ચ સ નારાયણો વિરાટ્ શરીરી સ્વનાભિકમલકર્ણિકાસ્થાનીયસ્ય
 સુમેરોરુપરિ ચતુર્ભુખાખ્યસ્વયમ્ભુવં સૃષ્ટ્વા તદ્વારાડન્યાનપિ
 વ્યષ્ટિશરીરિણઃ સ્થાવરાન્તાન્ સસર્જ । તથા ચ સ્મર્યતે ।
 તચ્છરીરસમુત્પન્નૈઃ કાર્યૈસ્તૈઃ કરણૈઃ સહ ।
 ક્ષેત્રજ્ઞાઃ સમજાયન્ત ગાત્રેભ્યસ્તસ્ય ધીમતઃ ॥
 ઇતિ । ચત્તુ શેષશાયિનો નારાયણસ્ય
 નાભિકમલશ્રોત્રચક્ષુરાદિભ્યશ્ચતુર્ભુખસ્યાવિર્ભાવઃ
 શ્રૂયતે તદ્દૈનન્દિનસર્ગેષ્વેવ કલ્પભેદેન મન્તવ્યમ્ ।
 દૈનન્દિનપ્રલયેષ્વેવ હિ નારાયણશરીરે પ્રવિશ્યૈકીભૂય સુમાનાં

દેવાનાં ચતુર્મુખાદિકમેણાવિભાવઃ શેષશાયિનઃ સકાશાદ્દટતે ન
ત્વાદિસર્ગેષુ । દૈનન્દિનપ્રલય એવ લીલાવિગ્રહેણ શયનાદિતિ । તદેવં
સક્ષેપતશ્ચતુર્વિંશતિતત્त्वानિ તેષાં સૃષ્ટિરૂપં પ્રયોજનં ચોક્તમ્ ।
તત્ર યદ્યસ્માજ્જાયતે તસ્ય તદાપૂરણેનૈવ સ્થિતિઃ તતસ્તસ્ય સંહારોઽપિ
તત્રૈવ ભવતિ ।

યદ્યસ્માજ્જાયતે તત્ત્વં તત્તત્ર પ્રવિલીયતે ।
લીયન્તે પ્રતિલોમાનિ જાયન્તે ચોત્તરોત્તરમ્ ॥

ઇતિ ભારતાદિભ્ય ઇતિ । એતે ચ સૃષ્ટિસ્થિતિસંહારરૂપાઃ સ્થૂલા એવ
પરિણામાશ્ચતુર્વિંશતિતત્त्वानાં કુટસ્થપુરુષવિવેકાય પ્રદર્શિતાઃ ।
સૂક્ષ્મા અપ્યન્યે પ્રતિક્ષણપરિણામા એતેષાં સ્મર્યન્તે । તથા ।
નિત્યદા હ્યડ્ગભૂતાનિ ભવન્તિ ન ભવન્તિ ચ ।
કાલેનાલક્ષ્યવેગેન સૂક્ષ્મત્વાત્તત્ર દૃશ્યતે ॥

ઇતિ । અતશ્ચ સર્વ જડવસ્તુ પરમાર્થતઃ સર્વદૈવાસદુચ્યતે ।
તતશ્ચ તસ્માદ્ધિરજયાત્મૈવ પરમાર્થસત્યો દુઃખભીરુભિર્દ્રષ્ટવ્યઃ ।
તદુક્તમનુગીતાયામ્ ।

અવ્યક્તબીજપ્રભવો બુધિસ્કન્ધમયો મહાન્ ।
મહાહકુારવિટપ ઇન્દ્રિયાકુરકોટરઃ ॥

મહાભૂતપ્રશાખશ્ચ વિશેષપ્રતિશાખવાન્ ।
સદાપાર્ણઃ સદાપુષ્પઃ શુભાશુભકલોદયઃ ॥

આજીવઃ સર્વભૂતાનાં બ્રહ્મવૃત્તઃ સનાતનઃ ।
એતજ્ઞાત્વા ચ તત્ત્વેન જ્ઞાનેન પરમાસિના ॥

છિત્વા ચાક્ષરતાં પ્રાપ્ય જહાતિ મૃત્યુજન્મની ।

ઇતિ શ્રીવિજ્ઞાનભિક્ષુવિરચિતે સાહ્યસારે વિવેકપ્રતિયોગિનાં
પ્રકૃત્યાદીનાં સ્વરૂપપરિચ્છેદઃ ॥ * ॥

ઇતિ સાહ્યસારસ્ય પૂર્વભાગઃ ॥

અથોત્તરભાગઃ ॥

પ્રથમઃ પરિચ્છેદઃ ॥

अथ शिष्यैः सुप्तेनैव ग्रीहीतुं पथमालया ।
 विवेकस्यानुयोग्यात्मा पुरुषाभ्यो निरूप्यते ॥ १ ॥
 तत्र सामान्यतः सिद्धो जनेऽऽमिति धीबलात् ।
 द्रष्टाऽतो नित्यविभ्वादिधर्मैरेव साध्यते ॥ २ ॥
 भोक्ता नित्यस्तदर्थत्वात् तत्कर्मोत्पादितत्वतः ।
 मऽदादिविकाराणां सर्वेषामविशेषतः ॥ ३ ॥
 अपि यादृष्टसंस्काराधारत्वाद्भ्रूजृपतः ।
 धीरनादिरतोऽस्याश्च सिद्धा भोक्तुरनादिता ॥ ४ ॥
 स्वस्वामिभावानादित्वमृते भोक्तृव्यवस्थितेः ।
 स्वभक्तवृत्तिसंस्कारवत्त्वं स्वत्वं तु बुद्धिषु ॥ ५ ॥
 स्वाम्यं स्वनिष्ठसंस्कारहेतुवृत्तेश्च भोक्तारि ।
 अतश्च घटते स्वत्वनाशे कैवल्यमात्मनः ॥ ६ ॥
 भोक्तृश्चानादिभावस्य विनाशे हेत्वसम्भवात् ।
 न नाशो भोक्तुरस्तीति भोक्ता नित्यो हि सिध्यति ॥ ७ ॥
 जन्मो ज्ञानप्रकाशोऽस्य नित्यत्वे तु न युज्यते ।
 न ह्यप्रकाशे कुत्रापि प्रकाशोत्पत्तिरीक्ष्यते ॥ ८ ॥
 कार्ये प्रकाशाभ्यगुणोऽवयवानां हि तद्गुणः ।
 कारणं तेन नानित्यः प्रकाशो नित्यवस्तुनि ॥ ९ ॥
 प्रकाशाश्रयसंयोगात् प्रकाशाभूमं छन्दने ।
 आदर्शं यावृतेर्भङ्गात् प्रकाशोत्पत्तिविल्लभः ॥ १० ॥
 तस्मान्नित्यात्मनो ज्ञानं नित्यं वाच्यं तथा सति ।
 लाघवाज्ज्ञानमेवात्मा निराधारः प्रकल्प्यते ॥ ११ ॥
 अनाश्रिततया द्रव्यं संयोगादेष्व तन्मतम् ।
 अतो ज्ञानेऽऽमित्यादिबुद्धिरप्युपपद्यते ॥ १२ ॥
 पिण्डोऽऽलम्बीर्हि मूढानां ध्रुवैवानादिदोषतः ।
 संयोगात्तत्र पिण्डे तु ज्ञानवत्त्वमतिः प्रमा ॥ १३ ॥
 सन्तु वाऽऽऽधेयताऽल्पत्वजन्मनाशादिबुद्धयः ।
 श्रोत्रस्य नभसीवार्यज्ञानस्य ज्ञानमात्रके ॥ १४ ॥

तस्मात्लाघवतर्केण बाधकाभावात्तस्तथा ।
 श्रुत्यादिभिश्च नित्यात्मा शिद्रूपेणैव सिध्यति ॥ १५ ॥
 तज्ज्ञानं विभु नित्यत्वाद्देहव्यापितयाऽपि य ।
 मध्यत्वे नाशिता हि स्यादणुत्वे वाऽल्पदेशता ॥ १६ ॥
 विभुत्वेऽपि स्वधीवृत्तेरेव साक्षान्निरीक्षायात् ।
 न सर्वत्र सदा सर्वभानं ज्ञाने प्रसज्यते ॥ १७ ॥
 अर्थभानं चितावर्थप्रतिबिम्बो मतो भुधैः ।
 वृत्तेरेव चित्तौ साक्षात्प्रतिबिम्बनयोग्यता ॥ १८ ॥
 अतोऽसङ्गेऽपि कूटस्थचैतन्ये विभुनि ध्रुवे ।
 वृत्तिद्वारकमेवान्यभानं क्लृप्तलान् मतम् ॥ १९ ॥
 अन्ययव्यतिरेकाभ्यां वृत्तिजन्यतयाऽभिलः ।
 वृत्तैकाधिकशरण्येन कामादिर्घोषु नात्मसु ॥ २० ॥
 अतोऽन्तःस्वविकाराणां स्वस्वबुद्धिष्ववस्थितेः ।
 कूटास्थ एव सर्वोऽपि चिदाकाशगणः समः ॥ २१ ॥
 नित्यशुद्धो नित्यबुद्धो नित्यमुक्तो निरञ्जनः ।
 स्वप्रकाशो निराधारः प्रदीपः सर्ववस्तुषु ॥ २२ ॥
 नन्वेवमेकतैवास्तु लाघवादात्मनां स्ववत् ।
 धीष्वेव सुभङ्गुःपादिवैधर्म्यादिति चेन्न तत् ॥ २३ ॥
 भोगाभोगादिवैधर्म्येणैकत्रुपेऽपि शिद्रूपे ।
 श्रुतिस्मृतिभ्यामुक्तेन भेदसिद्धेः परस्परम् ॥ २४ ॥
 सुभादिप्रतिबिम्भात्मा भोगोऽध्यस्य न वस्तुतः ।
 तथाऽध्यस्य चित्तौ भावाभावौ स्यातां हि भेदकौ ॥ २५ ॥
 औपाधिकौ यथा श्यामरागौ स्फटिकभेदकौ ।
 स्वदृष्टान्तश्च विषमो वैधर्म्यासिद्धितोऽम्बरे ॥ २६ ॥
 एति श्रीविज्ञानबिम्बुविरचिते साङ्ख्यसारे पुरुषस्वरूपपरिच्छेदः ॥ * ॥

अथ द्वितीयः परिच्छेदः ॥

अथात्मानात्मवैधर्म्ये गुणदोषात्मके तयोः ।
 वक्ष्ये विस्तारतो येन विवेकोऽतिस्फुटो भवेत् ॥ १ ॥
 सामान्यात्मघनाकाशे सान्निध्येरितशक्तिभिः ।
 जायते लीयते भूत्वा भूयोऽयं जगदम्बुदः ॥ २ ॥
 त्रिगुणात्मकशक्तीनां परिणामैरतश्चित्तिः ।
 आधारविधया विश्वोपादानमविकारतः ॥ ३ ॥
 यथाऽऽधरतया तोयं धरोपादानमिष्यते ।
 स्वस्थपार्थिवतन्मात्रद्वारेणैवं चितिर्भता ॥ ४ ॥
 अतो जगदुपादानमपि ब्रह्माविकारतः ।
 कूटस्थनित्यपर्यायपरमार्थसदृश्यते ॥ ५ ॥
 स्वार्थत्वात् स्वानुभूत्या य सिद्धत्वात् परमार्थसत् ।
 स्वतः स्थित्या स्वतः सिद्ध्या लोकेः सन्निति धीर्यते ॥ ६ ॥
 प्रतिक्षाणविकारेण तैस्तै रुपैरपायतः ।
 प्रकृत्यादिरसत् सर्वो जडार्थोऽब्धौ तरङ्गवत् ॥ ७ ॥
 यत्तु कालान्तरेणापि नान्यसञ्ज्ञामुपैति वै ।
 परिणामादिसम्भूतां तद्वसित्वत्यादिकस्मृतेः ॥ ८ ॥
 परार्थाधीनसत्त्वाच्च परदृष्ट्या य सिद्धितः ।
 परतः सन्नसन्नेव तत्परापेक्षया मतः ॥ ९ ॥
 सतोऽस्तित्वं तु नासत्ता नास्तित्वे सत्यता कुतः ।
 एति गारुडतश्चैवं सदसत्त्वव्यवस्थितेः ॥ १० ॥
 अतो न सन्नासद्विदं जगत् सदसदात्मकम् ।
 असद्विषयकत्वाच्च तस्य धीस्तात्त्विको भ्रमः ॥ ११ ॥
 जगद्भ्रक्षस्य चैतन्यं सारोऽसारस्तथेतरत् ।
 प्रपञ्चस्य स्थिरांशो हि चित्तिरेवाविकारतः ॥ १२ ॥
 तदन्यदभिलं तुच्छमसारत्वाद्दुर्दीर्यते ।
 तथाऽनृतमसञ्ज्ञापि तदपेक्षास्थिरत्वतः ॥ १३ ॥
 अेवंविधैवात्मसत्ता अन्यासत्ता य दर्शिता ।

वासिष्ठाद्यै विस्तरतो यथा लेशात्तदुच्यते ॥ १४ ॥

स्वप्नो जाग्रत्यसद्रूपः स्वप्ने जाग्रदसद्रूपः ।

मृतिर्जन्मन्यसद्रूपा मृतौ जन्माध्यसन्मयम् ॥ १५ ॥

जगन्मयी भ्रान्तिरिति न कदापि न विद्यते ।

विद्यते न कदाचिद्य जलबुद्बुदवत् स्थितम् ॥ १६ ॥

आत्मैवास्ति परं सत्यं नान्याः संसारदृष्टयः ।

शुक्तिकारजतं यद्बद्धथा मरुमरीचिका ॥ १७ ॥

अस्ति सर्वगतं शान्तं परमात्मघनं शुचि ।

अचिन्त्यचिन्मात्रवपुः परमाकाशमाततम् ॥ १८ ॥

तत्सर्वगं सर्वशक्ति सर्वं सर्वात्मकं स्वयम् ।

यत्र यत्र यथोदिति यथाऽऽस्ते तत्र तत्र वै ॥ १९ ॥

आविर्भावतिरोभावमयास्त्रिभुवनोर्मयः ।

स्फुरन्त्यतितते यस्मिन् मराविव मरीचयः ॥ २० ॥

असतेव सती तोयनद्येव लङ्गरी यथा ।

मनसेवेन्द्रजालश्रीर्जागती प्रवितन्त्यते ॥ २१ ॥

भ्रष्टमण्डा तन्त्यते विश्वं मनसैव स्वयम्भुवा ।

मनोमयमतो विश्वं यन्नाम परिदृश्यते ॥ २२ ॥

यो ल्यशुद्धमतिर्मूढो रुढो न वितते पटे ।

वज्रसारमिदं तस्य जगदस्त्यसदेव सत् ॥ २३ ॥

अव्युत्पन्नस्य कनके कानके कटके यथा ।

कटकज्ञानिरेवास्ति न मनागपि डेमधीः ॥ २४ ॥

तथाऽज्ञस्य पुरागारनगनागेन्द्रभासुरा ।

धयं दृश्यदृगेवास्ति न त्वन्या परमार्थदृक् ॥ २५ ॥

धत्यादिवार्थैर्वासिष्ठे नात्यन्तासत्यतोदिता ।

जगतोऽपरवाक्यैर्हि सत्कार्यं प्राकृतं मतम् ॥ २६ ॥

नामरूपविनिर्मुक्तं यस्मिन् सन्तिष्ठते जगत् ।

तमाहुं प्रकृतिं केचिन् मायामेकेऽपरे त्वणून् ॥ २७ ॥

સુષુમાવસ્થયા ચક્રપદ્મરેખાશિલોદરે ।
 યથા સ્થિતા ચિતેરન્તસ્તથેયં જગદાવલી ॥ ૨૮ ॥
 પ્રકૃતિપ્રતિતિર્યોમ્નિ જાતા બ્રહ્માણ્ડસદૃલા ।
 ઇત્યાદિવાક્યૈઃ સાકૃષ્ણીયસત્કાર્યાધુપવર્ણનાત્ ॥ ૨૯ ॥
 ઇતિ શ્રીવિજ્ઞાનભિક્ષુવિરચિતે સાકૃષ્ણસારે આત્માનાત્મનોઃ
 સત્યત્વાસત્યત્વવૈધર્મ્યપરિચ્છેદઃ ॥ * ॥

અથ તૃતીયઃ પરિચ્છેદઃ ॥

તદેવાત્મનઃ સત્તા દર્શિતાડન્યવિલક્ષણા ।
 અથ ચિદ્રૂપતાં વક્ષ્યે બુદ્ધિવૃત્તિવિલક્ષણામ્ ॥ ૧ ॥
 અનુભૂતિશ્ચિતિર્બોધો વેદનં ચોચ્યતે પુમાન્ ।
 વેદં જડં તમોડજ્ઞાનં પ્રધાનાદિકમુચ્યતે ॥ ૨ ॥
 વેદનં વેદસમ્બન્ધાદેવ વેત્રભિધીયતે ।
 યથા પ્રકાશ્યસમ્બન્ધાત્ પ્રકાશોડપિ પ્રકાશકઃ ॥ ૩ ॥
 યથા વાડર્યોપરાગોણ ભાનમર્થસ્ય ભાસકમ્ ।
 એવં વેદોપરક્ટસ્યાસ્વાંશસ્યાધારતાંડશિનિ ॥ ૪ ॥
 અસડગાયાં ચિતૌ વેદોપરાગોડયં ન ધીષ્વિવ ।
 કિન્તુ સાક્ષાદ્વારતો વા ચિતિ તત્પ્રતિભિમ્બનમ્ ॥ ૫ ॥
 બાહ્યં વૃત્ત્યાપ્યકરણાભાવાદનુપરાગતઃ ।
 ચિતિર્નેવેક્ષતે ચેત્યં વિભુત્વેડપિ ચ સર્વતઃ ॥ ૬ ॥
 તથા ચિદપિ વૃત્ત્યાપ્યકરણાભાવતોડર્થવત્ ।
 સ્વગોચરાં વૃત્તિમૃતે તિષ્ઠત્યજ્ઞાતસત્તયા ॥ ૭ ॥
 તદેવં ચિન્નિરાકારા પ્રકાશાકાશરૂપિણી ।
 તિષ્ઠત્યવ્યક્તરૂપા ચ મોક્ષાદૌ વૃત્ત્યભાવતઃ ॥ ૮ ॥
 બુદ્ધિવૃત્તિસ્તુ સાકારા પરિચ્છિન્ના ચ દીપવત્ ।
 વ્યક્તા ચ સર્વદા તદ્દદસકૃષ્ણા ક્ષણભડ્ગુરા ॥ ૯ ॥
 જડા ચ પરદૃશ્યત્વાદ્દટદીપાદિવન્ મતા ।

वृत्तेः प्रकाशता त्वर्थाकारत्वाद्दक्षतैव हि ॥ १० ॥
 यथाऽस्याकारतार्त्तत्वादादर्शस्तत्प्रकाशकः ।
 सर्वकारत्वयोग्यत्वात् सैवं सर्वप्रकाशिका ॥ ११ ॥
 न पुनर्वृत्तिद्रष्टृत्वं चित्तस्तद्भिन्नद्रष्टृता ।
 वृत्तेर्यतो गौरवं स्याद्भवयोर्ज्ञातृत्वकल्पने ॥ १२ ॥
 बुद्ध्युत्पत्तेः त्वन्यवस्तु तद्द्वारा प्रतिबिम्बितम् ।
 पश्यत्यनुभवो नान्यो द्रष्टा बुद्ध्युत्पत्तेः कोऽपि ॥ १३ ॥
 एतदेवं बुद्धिवृत्तिभ्यो वैलक्षण्यं चित्तिरितम् ।
 सिद्धचित्वाप्यवैधर्म्यं देहादिभ्यः स्फुटन्त्वदम् ॥ १४ ॥
 अन्योन्यप्रतिबिम्बेन साङ्ख्याद्धृतिबोधयोः ।
 बोधव्यवहृतिवृत्तौ लोडेऽङ्गिव्यवहारवत् ॥ १५ ॥
 नैवाप्यबुद्ध्युत्पत्तेः शक्योऽयं विवेको वृत्तिबोधयोः ।
 तार्किका यत्र सम्भूढाः साङ्ख्यानां श्रेष्ठता यतः ॥ १६ ॥
 विज्ञानवादिनो भौष्ट्या वृत्तिबोधाविवेकतः ।
 ज्ञातात्मत्वश्रुतौ मूढा मेनिरे क्षणिकां चितिम् ॥ १७ ॥
 सत्त्वपुंसो विवेकोऽयं वृत्तितद्बोधरूपयोः ।
 नाशक्यः सुधियां यद्बुद्धसानां क्षीरनीरयोः ॥ १८ ॥
 अतदन्तश्च संसारो मोक्षास्तत्रैव संस्थितः ।
 यद्बुद्धिभ्यो विवेकेन तद्बोधस्यावधारणम् ॥ १९ ॥
 सर्वोऽप्यनुभवं वेद न कश्चिदपि वेदताम् ।
 विवेकमात्रमस्मिन् हि भासमानेऽप्यपेक्षते ॥ २० ॥
 आत्मा विवेक्तुं बाह्यार्थं न शक्यो वृत्तिमिश्रणात् ।
 अतो वृत्तौ विवेक्तव्यो वृत्तिबोधतयैव सः ॥ २१ ॥
 यथा बुद्ध्युत्पत्तेः विवेकार्थो नाग्निरेङ्गारमिश्रणात् ।
 सोऽङ्गारे तु विवेकार्थो काष्ठदग्धृतया स्फुटम् ॥ २२ ॥
 अतश्चेव श्रुतौ स्वप्ने दृश्यवृत्तिविवेकतः ।
 स्वयंज्योतिःस्वरूपेण तस्या द्रष्टा प्रदर्शितः ॥ २३ ॥

साक्षात् प्रकाशो यो यस्य स तद्भिन्नो मतो भुवैः ।
 घटादिभ्यो यथाऽऽलोक आलोकख्यापि वृत्तयः ॥ २४ ॥
 वृत्तेः साक्षात् प्रकाशत्वादतोऽनुभवरूपकः ।
 वृत्तिभ्यो भिन्न आत्मेति शीघ्रो मार्गः स्वदर्शने ॥ २५ ॥
 अेवमादिप्रकारेण बुद्धिसत्त्वप्रकाशतः ।
 विलक्षणतया सिद्धश्चित्प्रकाशोऽस्य भासकः ॥ २६ ॥
 स्वप्नदेहादिदृष्टान्तैस्तस्माच्छ्रुत्यादिदर्शितैः ।
 जाग्रदेहेन्द्रियार्थेभ्यश्चित्तिर्भिन्नतया मता ॥ २७ ॥
 स्वप्ने देहादिकं सर्वं चिद्भिन्नं चिति भासते ।
 जाग्रत्येवं विशेषस्तु यद्भाष्यमपि भासते ॥ २८ ॥
 स्वप्ने मनोमयत्वाच्च साक्षाच्चिद्विषयोऽपिलम् ।
 करणद्वारतो भाष्यं चित्तो जाग्रति गोचरः ॥ २९ ॥
 सर्वं देहादिकं स्वप्नजाग्रतोरैकरूपतः ।
 भाति चिद्भ्योऽग्नि नात्रार्थभाष्यान्तर्भेदतो भिदा ॥ ३० ॥
 चिद्भ्योऽग्नि वासनातो धीः प्रमाणाद्द्वार्यरूपिणी ।
 ततश्चित्तोऽर्थभानं यत् तत् समं स्वप्नजाग्रतोः ॥ ३१ ॥
 तदिदं स्वानुभूत्यैव प्रोच्यते न परोक्षतः ।
 स्वप्नदृष्टान्तसदृशो नोपायोऽस्त्यात्मदर्शने ॥ ३२ ॥
 सुषुप्तौ हि यथा स्वप्ने स्वात्म-चेवेक्षतेऽपिलम् ।
 आत्मानं यैकदेशस्थं मन्यते जागरे तथा ॥ ३३ ॥
 सुषुप्तिरित्मनस्तत्त्वं स्वरूपावस्थितेस्तदा ।
 जाग्रत्स्वप्नौ मायिकौ तु मृषासाङ्ग्यतो धिया ॥ ३४ ॥
 बुद्धेः सुषुप्तिस्तमसाऽऽवराणं तद्विलक्षणम् ।
 चित्तेः सुषुप्तिर्वृत्त्याप्यदृश्यावरणशून्यता ॥ ३५ ॥
 पूर्णः कूटस्थनित्यश्च स्वस्वधीमात्रवृत्तिर्दृक् ।
 वृत्त्याप्यदृश्यविरहात् सर्वदा नेक्षते पुमान् ॥ ३६ ॥
 वृत्तिदेशे यथा बोधस्तथा सर्वत्र सर्वदा ।
 वृथैव तप्यते मूढैर्व्यथनाशादिनाऽऽत्मनः ॥ ३७ ॥

दुःखभोगमडारोगनिदानं देहगोष्ठिनी ।
 बुद्धिर्न त्यज्यते मूढैर्मदानिद्रासुषुं यतः ॥ ३८ ॥
 अनादिबुद्धिगार्हस्थ्यं विवेकस्त्यज्यते न येत् ।
 न मोक्षो बाह्यसञ्चासादिडामुत्रासुषुं परम् ॥ ३९ ॥
 समश्चिन्मात्ररूपेषु स्वपरात्मसु सर्वदा ।
 बुद्धिमात्रविवेकेन स्वपरादिभिर्दा मृषा ॥ ४० ॥
 चिन्मात्रे निर्गुणो स्वामिन्परोऽयैवात्मकर्तृताम् ।
 स्वाम्यवज्ञापराधेन वध्यते धीः स्वकर्मभिः ॥ ४१ ॥
 साध्वी तु धीः पतिं दृष्ट्वा याथातथ्येन तत्परा ।
 छानन्दमयी यान्ते पतिदेहे लयं व्रजेत् ॥ ४२ ॥
 नाहं कर्ता सुषुप्ती दुःखी चिन्मात्राकाशरूपकः ।
 अयं नाथं चिन्तयन्ती न पत्युर्दुःखभोगदा ॥ ४३ ॥
 एति श्रीविज्ञानभिक्षुविरचिते साङ्ख्यसारे
 आत्मानात्मनोश्चिदचित्त्ववैधर्म्यपरिच्छेदः ॥ * ॥

 अथ यतुर्थः परिच्छेदः ॥

एत्येवमात्मनः प्रोक्तो बुद्ध्यादित्यो विलक्षणः ।
 चित्प्रकाशोऽधुनाऽऽनन्दरूपता वक्ष्यते तथा ॥ १ ॥
 दुःखं कामसुभापेक्षा सुषुं दुःखसुभात्ययः ।
 एति स्मृतेः सुभात्मत्वं नित्यनिर्दुःखताऽऽत्मनः ॥ २ ॥
 परिभाषाबलद्रूढिबाधः सर्वत्र सम्मतः ।
 अन्यथा परिभाषेयं मोक्षशास्त्रे भवेद्दृथा ॥ ३ ॥
 यद्वा परोक्षवादेन परमप्रियताप्तये ।
 रूपिका सुषुप्तीः पुंसि विभुत्वाभ्यै स्वशब्दवत् ॥ ४ ॥
 नानन्दं न निरानन्दमित्यादिश्रुतिभिः स्फुटम् ।
 आत्मन्यानन्दरूपत्वनिषेधाद्युक्तिसंयुतात् ॥ ५ ॥

ઉપાસાધર્શશૂન્યત્વાન્નેતિ નેતિ શ્રુતેસ્તથા ।
 નિષેધવાજ્યં બલવદ્ધિવાજ્યાદિતિ સ્થિતિઃ ॥ ૬ ॥
 નિર્નિરાનન્દમિતિ ચ સ્વોપાધ્યાનન્દભોક્તૃતામ્ ।
 સ્વામિત્વરૂપિણી વક્તિ ન નિર્ધન ઇતીવ હિ ॥ ૭ ॥
 પ્રેયોડન્યસ્માચ્ચ સર્વસ્માદિતિ શ્રુત્યા સુખાદપિ ।
 ઉક્ત આત્મા પ્રિયસ્તસ્ય સુખત્વોક્તિશ્ચ નોચિતા ॥ ૮ ॥
 આનન્દાદાઃ પ્રધાનસ્ય ઇતિ વેદાન્તસૂત્રતઃ ।
 વેદાન્તેડપિ ન સિદ્ધાન્ત આત્મનઃ સુખરૂપતા ॥ ૯ ॥
 વિસ્તારાદ્બ્રહ્મમીમાંસાભાષ્યેડસ્માભિઃ પરીક્ષિતમ્ ।
 ચિતેરસુખરૂપત્વં પ્રેમા વ્યાખ્યાયતેડધુના ॥ ૧૦ ॥
 મા ન ભૂવમહં શશ્વદ્ભૂયાસમિતિ રૂપકઃ ।
 નિર્નિમિત્તોડનુરાગો યઃ સ પ્રેમા પરમશ્ચિતિ ॥ ૧૧ ॥
 અન્યાશેષતયા બુદ્ધેઃ સ્નેહોડયં ન સુખેષ્વપિ ।
 અતઃ પ્રિયતમઃ સ્વાત્મા નાન્યોડતો હ્યધિકઃ પ્રિયઃ ॥ ૧૨ ॥
 આત્મત્વેનાત્મનિ પ્રેમા ન સુખત્વાદાપેક્ષતે ।
 અહં સ્યામિતિ ચેદસ્માત્ સુખં સ્યામિતિ નેષ્યતે ॥ ૧૩ ॥
 તથા ચ સુખતાદુઃખાભાવતે વાડડત્મતાડપિ ચ ।
 પ્રેમિણે પ્રયોજિકા સિદ્ધા સ્વતઃપ્રેમાત્મતૈવ તુ ॥ ૧૪ ॥
 તસ્માદ્દ્રસ્તુત આત્મૈવ પ્રિયો નૈપાધિકત્વતઃ ।
 ઔપાધિકીતરપ્રીતિરસ્થિરત્વાન્ન તાત્ત્વિકી ॥ ૧૫ ॥
 પ્રીતિરન્યત્ર ચાનિત્યાવિવેકાદૈઃ સુખાદિષુ ।
 આત્મપ્રીતિસ્તુ નિત્યાડતો નિત્યાનન્દઃ પુમાન્ મતઃ ॥ ૧૬ ॥
 આત્મનઃ પ્રિયતાં બુદ્ધિર્યદિ પશ્યેત્ સમાહિતા ।
 સર્વાતિશાયિની તર્હિ સુખાબ્ધૌ કિં ન મજ્જતિ ॥ ૧૭ ॥
 પ્રિયદર્શનતો બુદ્ધેઃ સુખં લોકેષુ દૃશ્યતે ।
 અતોડનુમેયં પરમપ્રિયદૃષ્ટયા પરં સુખમ્ ॥ ૧૮ ॥
 આત્માર્થત્વેન સર્વત્ર પ્રીતિરાત્મા સ્વતઃ પ્રિયઃ ।
 ઇતિ શશ્વશ્ચુતિઃ પ્રાહ આત્મદૃષ્ટિવિધિત્સયા ॥ ૧૯ ॥

ततोऽप्यनुपमं ज्ञेयं प्रियात्मैक्ष्णतः सुभम् ।
 भुञ्जते तत् सुभं धीरा ज्वन्मुक्ता मलाधियः ॥ २० ॥
 अन्तरात्मसुभं सत्यमविसंवादि योगिनम् ।
 अपश्यन् कृपाणो बाह्यसुभार्थी वञ्चितो जनः ॥ २१ ॥
 सुभाशया बहिः पश्यन् देही डीन्द्रियरन्ध्रकैः ।
 वातायनैर्गृहीत्वाऽन्तः सुभं वेत्ति न बाह्यदृक् ॥ २२ ॥
 दृग्भलस्यान् दृग्भमयान् परिणामेऽतिदुःखदान् ।
 विषयोत्थान् सुभाभासान् धिक् स्वात्मसुभरोधकान् ॥ २३ ॥
 एतौ श्रीविज्ञानभिक्षुविरचिते साङ्ख्यसारे आत्मानात्मनोः
 प्रियाप्रियत्ववैधर्म्यपरिच्छेदः ॥ * ॥

 अथ पञ्चमः परिच्छेदः ।

परिच्छेदत्रयोक्तं सखिदानन्दरूपकम् ।
 गीयमानं श्रुतिस्मृत्योरात्मनो लक्षणत्रयम् ॥ १ ॥
 तद्वैपरीत्यमन्येषां लक्षणं येरितं स्फुटम् ।
 आभ्यां तु गुणदोषाभ्यां विवेको दोषलृत् परः ॥ २ ॥
 नैर्गुण्यसगुणत्वादिवैधर्म्याण्यपराण्यपि ।
 बलूनि वक्ष्ये सङ्क्षेपात् पुम्प्रकृत्योरतः परम् ॥ ३ ॥
 धियोऽर्थाकारया वृत्त्या जनितात्वात् सुभाद्यः ।
 सामानाधिकरण्येन कल्पन्ते लाघवाद् धियाम् ॥ ४ ॥
 मलदादेर्जडत्वेन तद्धेतुश्च जडो मतः ।
 कार्यकारणसाजात्यं दृष्टं लोके हि सर्वतः ॥ ५ ॥
 अत आत्मा बोधमात्रतया सिध्यति लाघवात् ।
 गुणाः सर्वे प्रकृत्यादेर्विकाराश्चेतरेऽपिलाः ॥ ६ ॥
 आत्मा तु निर्गुणस्तद्रत् कूटस्थश्च मतो बुधैः ।
 चित्तेः कूटस्थसङ्घा तु स्थिरत्वाद् गिरिकूटवत् ॥ ७ ॥

લેપશ્ચેતરસમ્બન્ધે તદ્દૂપૈરુપરક્તતા ।
 યથા વિષયસમ્બન્ધાદ્ભુદ્ભૌ ભવતિ વાસના ॥ ૮ ॥
 ભાણડાદૌ દ્રવ્યયોગાચ્ચ તત્તદ્દ્રવ્યસ્ય વાસના ।
 લેપહેતુશ્ચ સમ્બન્ધઃ સડ્ગઃ સમ્બન્ધિ ચાઞ્જનમ્ ॥ ૯ ॥
 અતો નિરઞ્જનોડસડ્ગો નિર્લેપશ્ચોચ્યતે પુમાન્ ।
 નભઃપુષ્કરપત્રાદિદૃષ્ટાન્તૈઃ પરમર્ષિભિઃ ॥ ૧૦ ॥
 ચિન્માત્રાનન્તશક્ત્યબ્ધૌ પુમર્થપવનેરિતાઃ ।
 સત્વાદિશક્તયો યાન્તિ વિશ્વબુદ્ધુદ્ગુપતામ્ ॥ ૧૧ ॥
 અત ઈશશ્ચિદાત્મૈવ જગતઃ સન્નિધાનતઃ ।
 મણિવત્ પ્રેરકત્વેન જડાનામયસામિવ ॥ ૧૨ ॥
 પુમાનેવ જગત્કર્તા જગદ્ભર્તાડખિલેશ્વરઃ ।
 સ્વામ્યર્થે મૃત્યવદ્ધસ્માજ્જડવર્ગઃ પ્રવર્તતે ॥ ૧૩ ॥
 કરણાનિ ચ દેહેષુ રાજાર્થમધિકારિવત્ ।
 ભોગ્યજાતં મનોમન્ત્રિણ્યર્પયન્તિ સ્વભાવતઃ ॥ ૧૪ ॥
 તૈર્ભોગ્યૈર્યુક્તમાત્માનમાવેદયતિ ધીશ્ચિતિ ।
 ઈક્ષામાત્રેણ તદ્ભુક્તે રાજેવાત્માડખિલેશ્વરઃ ॥ ૧૫ ॥
 ધનાદેરીશ્વરો દેહો દેહસ્યેન્દ્રિયમીશ્વરમ્ ।
 ઇન્દ્રિયસ્યેશ્વરી બુદ્ધિર્બુદ્ધેરાત્મેશ્વરઃ પરઃ ॥ ૧૬ ॥
 કૂટસ્થસ્યેશ્વરસ્થાન્યો નાસ્તિ પ્રેરક ઇત્યતઃ ।
 ઈશ્વરસ્થાવધિત્વેન દ્રષ્ટા વૈ પરમેશ્વરઃ ॥ ૧૭ ॥
 અન્યસ્થાગન્તુકૈશ્વર્યં બહુવ્યાપારસહુલમ્ ।
 નિવ્યાપારસ્ય નિર્દોષમનાદૈશ્વર્યમાત્મનઃ ॥ ૧૮ ॥
 સર્વશક્તિમયો હ્યાત્મા શક્તિમાણ્ડલતાણ્ડવઃ ।
 સંસારં તન્નિવૃત્તિં ચ માયયાડડપ્રોતિ હેલયા ॥ ૧૯ ॥
 સર્વાતિશાયિ નિર્દોષમૈશ્વર્યમિદમાત્મનઃ ।
 પશ્યતો યોગિનો બ્રાહ્મમખ્યૈશ્વર્યં તૃણાયતે ॥ ૨૦ ॥
 બાહ્યસ્થાત્મોચ્યતે દેહો દેહસ્થાત્મેન્દ્રિયાણિ ચ ।
 બુદ્ધિરાત્મેન્દ્રિયાન્તસ્ય બુદ્ધેરાત્મા તુ ચિન્નભઃ ॥ ૨૧ ॥

अत आत्मावधित्वेन परमात्मोच्यते चितिः ।

तथाऽन्तःकरणैर्योगाज्जुव षत्युच्यते चितिः ॥ २२ ॥

अविद्याकार्यरहितः परमात्मनि च स्मृतिः ।

यस्य यद्व्यापकं तस्य तद्ब्रह्माऽतो धरादिकम् ॥ २३ ॥

प्रकृत्यन्तं भवेद्ब्रह्म स्वस्वकार्याधिपेक्षया ।

सोश्चरे साङ्ख्यवादेऽपि चित्तरेवानुमन्यते ॥ २४ ॥

परे वा परमात्मत्वादिकं तु न जडे क्वचित् ।

अध्यक्षव्यापकत्वाभ्यां परं ब्रह्म तु येतनः ॥ २५ ॥

तस्याध्यक्षं व्यापकं च न लेतुविधयाऽस्ति हि ।

असङ्ख्यात्मा नभोराशिरविभक्तैकउपकः ॥ २६ ॥

सोऽतश्चिद्धनविज्ञानघनात्मघनसंज्ञकः ।

प्रकाशस्यानपेक्षत्वात् स्वस्य द्रष्टृतयाऽपि च ॥ २७ ॥

स्वप्रकाशः पुमानुक्त एतरे तद्विलक्षाणाः ।

भोगोऽभ्यवहृतिः सा च कूटस्थे नास्ति धीष्विव ॥ २८ ॥

धीवृत्तिप्रतिभिम्भाष्यगौणभोगा तु भोक्तृता ।

साक्षाद्धीवृत्तिद्रष्टृत्वाद् बुद्धिसाक्षयुच्यते पुमान् ॥ २९ ॥

विना विकारं द्रष्टृत्वात् साक्षी तूक्तोऽभिलस्य सः ।

यैत्योपरागउपत्वात् साक्षिताऽप्यध्रुवा चितः ॥ ३० ॥

उपलक्षाणामेवेदमपि व्यावृत्तये जडात् ।

अतः पुमाननिर्देश्योऽणुश्च सूक्ष्मश्च कथ्यते ॥ ३१ ॥

विना दृश्यमदृश्यत्वादव्यक्ताश्चोच्यते सतः ।

अदृश्यो दृश्यते राडुर्गुणितेन यथेन्दुना ॥ ३२ ॥

अदृश्यं चास्यमादर्शं चित् तथा स्वस्वबुद्धिषु ।

चित्ति विश्वस्य सङ्गश्चेद् विश्वं भासेत सर्वदा ॥ ३३ ॥

विश्वाधारोऽप्यतः शून्यमिति चिद्गीयते भवत् ।

दृश्यदोषान् मृषाबुद्धिर्दृष्टयारोप्य निर्मले ॥ ३४ ॥

आदर्शं मलवद्व्योम्नि दोषदृष्ट्या तु तप्यते ।

वस्तुतश्चिति नास्त्येव मलो दृश्याश्रितः सदा ॥ ३५ ॥
 अतश्च निर्मलः स्वस्थो निर्दोषश्चोच्यते पुमान् ।
 सजातीयेषु वैधर्म्यलक्षणा नास्ति यद्भिदा ॥ ३६ ॥
 अत आत्मा समः प्रोक्त औकट्ट्याय्य सर्वदा ।
 देहाध्यक्षतया देही पुर्यभिव्यक्तितः पुमान् ॥ ३७ ॥
 अेकाकिञ्चेवाद्द्वितीयः केवलश्चोच्यते तु सः ।
 शिख्यक्त्यप्रतिबन्धेन प्रोच्यतेऽनावृतः पुमान् ॥ ३८ ॥
 सर्वस्वामितया यात्मा क्षेत्रज्ञः क्षेत्रवेदनात् ।
 हृत्सरोवरधीपद्मदलवृत्तिषु लीलया ॥ ३९ ॥
 यरन्निवानन्दमीनान् भुञ्जानो ऽंस उच्यते ।
 उकारेण बहिर्याति सकारेण विशन् पुनः ॥ ४० ॥
 प्रानवृत्त्याऽनय यापि प्राणयात्मा ऽंस उच्यते ।
 शरीरागरिःसृष्ट्यामगुडायां बुद्धिर्भार्यया ॥ ४१ ॥
 व्यज्यमानस्तया सार्धं स्वपन्निव गुडाशयः ।
 त्रिगुणात्मकमायां स्वां सान्निध्यात् परिणामयन् ॥ ४२ ॥
 मायीति कथ्यते यात्मा तत्कृतानृतवेषधृक् ।
 स्वान्येकादश भूतानि पञ्चैतानि तु षोडश ॥ ४३ ॥
 पुंसः कलास्तत्त्वतस्तु निरेशत्वात् स निष्ठलः ।
 अलंशब्दः स्वामिवायी स्वामी साक्षी तु येतसः ॥ ४४ ॥
 अतोऽलमिति शब्देन चिन्मात्रं प्रोच्यते बुधेः ।
 सर्वेश्वरः सर्वविता सर्वकर्ताऽद्भ्यः पुमान् ॥ ४५ ॥
 सामान्यादुच्यते यद्भद्रं राजा सर्वनराधिपः ।
 आत्माद्वैतस्य सूत्रेण जातिमात्रेण वर्णनात् ॥ ४६ ॥
 प्रलये हि विजातीयद्वैतशून्यत्वमात्मनाम् ।
 असङ्गात्वान्नित्यशुद्धो नित्यबुद्धश्च चित्तवतः ॥ ४७ ॥
 नित्यमुक्तस्तथा नित्यनिर्दुःखत्वात् पुमान् मतः ।
 एत्याद्युगुरुशास्त्रोक्तदिशा स्वानुभवेन य ॥ ४८ ॥

वैधर्म्यादात्मनोऽनात्मविवेकः क्षियतां भुवैः ।
परिच्छेद्यतुष्केण पुम्प्रकृत्योः सुविस्तरात् ।
वैधर्म्यगण उक्तोऽयं ध्यायिनामाशु मुक्तिदः ॥ ४९ ॥

एति श्रीविज्ञानभिक्षुविरचिते साङ्ख्यसारे आत्मवैधर्म्यगणपरिच्छेदः
॥ * ॥

अथ षष्ठः परिच्छेदः ।

विवेकमेव सद्युक्त्या मत्वा तदनुभूयते ।
राजयोगं यथा कुर्यात् समासेन तदुच्यते ॥ १ ॥
अशक्तो राजयोगस्य लठयोगेऽधिकारवान् ।
वासिष्ठे य वसिष्ठाय भुसुण्डेऽनैवमीरितम् ॥ २ ॥
ज्ञानावृत्ती राजयोगे प्राणायमासने लठे ।
मुष्ये तेऽङ्गतयाऽन्योन्यं सेव्ये शक्त्यनुसारतः ॥ ३ ॥
विषयेऽनन्तदोषा ये श्रुतिस्मृतिसमीरिताः ।
त आदौ परिदृष्टव्याश्चित्तस्थैर्याय योगिभिः ॥ ४ ॥
कामबीजान्यनन्तानि सम्प्ररोलन्ति यद्दृष्टि ।
तत्राटवीनिभे ज्ञानपुण्यसस्यं न वर्धते ॥ ५ ॥
दोषदृष्टयग्निमन्तुर्धे कामबीजे तु येतसि ।
गुरुशास्त्रलवैः कृष्टे सुक्षेत्रे तद्विवर्धते ॥ ६ ॥
सत्येष्वसत्तां प्रचुरं तथा रभ्येष्वरभ्यताम् ।
सुभेषु प्रचुरं दुःखं पश्यन् धीरो विरज्यते ॥ ७ ॥
ब्रह्मलोकोऽपि नरको विनाशामेध्यपूरितः ।
युक्तश्च स्वाधिकैरन्यैस्त्रैगुण्यादपि दुःखयुक् ॥ ८ ॥
तत्रत्यैरपि मुक्त्यर्थं यत्यते जन्मभीरुभिः ।
अतो ज्ञेयः समासेन लोकः सर्वोऽपि दुःखयुक् ॥ ९ ॥
एदं मे स्याद्विदं मा स्याद्वितीच्छाव्यथितं मनः ।
स्वभावात् तेन विज्ञेयं दुःखं चित्तेन सङ्गतिः ॥ १० ॥

सुभं सुषुप्तिः परमा दुःखं विषयवेदनम् ।
सुषुप्तदुःखसमासोऽयं किमन्यैर्बहुभाषितैः ॥ ११ ॥
तस्मादनर्थानर्थात्मान् परीक्ष्य विषयान् सुधीः ।
उत्सृजेत् परमार्थार्थी बालरम्यानलीनिव ॥ १२ ॥
इत्यादिकानन्तदोषदृष्ट्या रागस्य तानवे ।
मायाविवेकतः शुद्धमात्मानं चिन्तयेत् सदा ॥ १३ ॥
इदं तदिति निर्देष्टुं गुरुणाऽपि न शक्यते ।
उदासीनस्यात्मतत्त्वं स्वयमेव प्रकाशते ॥ १४ ॥
बुद्धिबोधोधात्मको बुद्धिसाक्षी बुद्धेः परो विभुः ।
कूटस्थोऽहं चिदादित्य इत्येकाग्रोऽनुचिन्तयेत् ॥ १५ ॥
वृत्तिबोधो घटस्थिद्रुमिव नाशयत्येकं इक्षते ।
वस्तुतो वृत्तिबोधोऽहं पूर्णो व्योमवदक्षयः ॥ १६ ॥
अन्तर्यद् दृश्यते सर्वं तद्बुद्धेर्वृत्तिरुच्यते ।
तेभ्यो दुःखात्मकेभ्योऽहं साक्षात् तद्गीक्षिता पृथक् ॥ १७ ॥
कर्मकर्तृविरोधो हि वृत्त्या वृत्तिप्रकाशने ।
वृत्तिधाराकल्पने य गौरवादिति निश्चितम् ॥ १८ ॥
उर्ध्वशोकभयक्रोधलोभमोहमद्वैस्तथा ।
द्वेषाभिमानकार्पाण्यनिद्रालस्यस्मरद्विभिः ॥ १९ ॥
धर्माधर्मैश्च सम्पूर्णा बुद्धिर्दुःखमयी तु मे ।
आत्मानं दर्शयत्येव भास्करायेव रोगिणः ॥ २० ॥
अहं सर्वगतं शान्तं परमात्मघनं शुचि ।
अचिन्त्यचिन्मात्रनभो विश्वदर्पणमक्षयम् ॥ २१ ॥
निरञ्जनं निराधारं निर्गुणं निरुपद्रवम् ।
निर्विशेषं सजातीयात् समस्तार्थावभासकम् ॥ २२ ॥
ब्रह्मविषण्णमहेशाद्याः स्थावरान्ताश्च येतनाः ।
अवैधर्म्यात्मकाभेदादहमित्यनुचिन्तयेत् ॥ २३ ॥
अहमन्ये य पुरुषाः समधिद्व्योमरुपिणः ।
अत आत्मैक्येवाऽहमिति श्रुतिषु गीयते ॥ २४ ॥

एति पश्यन् स्वभोगैश्च योगी विश्वं प्रपूजयेत् ।

आत्मयोगोऽप्ययं प्रोक्तः श्रुत्युक्तः साङ्ख्ययोगिनाम् ॥ २५ ॥

सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि यात्मनि ।

समं पश्यन्नात्मयाञ्च स्वाराज्यमधिगच्छति ॥ २६ ॥

एत्येवं मनुनाऽप्यात्मयागो ज्ञानाङ्गमीरितः ।

तस्मादभयदानेन स्वभोगाधर्शनेन च ॥ २७ ॥

सम्मानयन् भूतजातमात्मानमनुचिन्तयेत् ।

ब्रह्मविष्णुशिवादीनां भोगे रागश्च लीयते ॥ २८ ॥

तेषां स्वसाम्यदृष्ट्याऽतः साम्यं योगी विचिन्तयेत् ।

उत्पत्तौ प्रलये चैव सर्वावस्थासु सर्वदा ॥ २९ ॥

सर्वेषामेकरूपत्वं द्रष्टुं रागादिकं कुतः ।

विषयवाद्यो मलेश्चर्यं भुञ्ज ना अपि नाधिका ॥ ३० ॥

मत्तोऽतोऽलं तदैश्वर्यैरविवेकिजनप्रियैः ।

गुणकर्मदिभिः किञ्चिन्निरिक्ष्याधिकमात्मनः ॥ ३१ ॥

तदर्थं यतते लोको नाहं पश्यामि मेऽधिकम् ।

तथा न्यूनं न पश्यामि यदतिक्रमशङ्कया ॥ ३२ ॥

देवा दैत्यजयायेव यतिष्ये तज्जयाशया ।

अहं यथा तथैवान्ये आब्रह्मा नारका जनाः ॥ ३३ ॥

दृश्यन्ते स्वात्मवत् प्रेमणा पितृभ्रातृसुतादिवत् ।

क एव एवैतव्यो वा कः श्रेष्ठः कोऽधमोऽपि वा ॥ ३४ ॥

अभिन्ने भेददृष्ट्या स्यान्मृत्योर्भयमिति श्रुतिः ।

सिद्ध्योमस्वेकरूपेषु एशानीशादिरूपकः ॥ ३५ ॥

रूपभेदो ह्यसन् सर्वः स्फुटिके रूपभेदवत् ।

धियां रूपैः पुमानेको बहुरूप एवेयते ॥ ३६ ॥

वृक्यर्मादिरूपाद्यैर्माथीव बहुरूपधृक् ।

मामाखिङ्ग्य निराकारं विविधाकारघाशिणी ॥ ३७ ॥

माथैवैका हि नृत्यन्ती मोडयत्यपिला धियः ।

पुंसां भेदो बुद्धिभेदादम्बुभेदाद्यथा स्वेः ॥ ३८ ॥
 व्योम्नश्च छिद्ररूपेण भेदः कुम्भादिभेदतः ।
 अतः शुद्धो बुद्धमुक्तः सर्वदा सर्वगोऽव्ययः ॥ ३९ ॥
 अलमन्ये च तत्राऽलो शत्रुमित्रादिधीर्भूषा ।
 ब्रह्मणीशे उराविन्द्रे सर्वभूतगणे तथा ॥ ४० ॥
 उत्तमाधममध्यत्वविभागे मायया मृषा ।
 त्रिगुणात्मकमायायास्त्रैविधादात्मनोऽपि हि ॥ ४१ ॥
 उत्तमाधममध्यत्वत्रैविध्यं नैव हि स्वतः ।
 यथा देहे तथाऽन्यत्र चित्प्रकाशोऽयमव्ययः ॥ ४२ ॥
 व्यक्तताव्यक्ततामात्रभेदो ह्यन्तरबाह्ययोः ।
 अवेमन्येऽपि पुरुषा बद्धमुक्ताविशेषतः ॥ ४३ ॥
 ईशानीशाविशेषाभ्यं पुरुषार्थो न मेऽस्त्यतः ।
 मडानिद्रैव मे साध्वी दुःखभोगउरा प्रिया ॥ ४४ ॥
 अप्रिया मूढचित्तानामसाध्वी धीऽहतात्मनाम् ।
 शिवादर्शं मयि धियो यद्यपि प्रतिभिम्बनम् ॥ ४५ ॥
 तत्त्वतो नैव दोषाय तथाऽपि त्याज्यमेव तत् ।
 स्वभावाद्दस्य हेयत्वं स्वानुभूत्या हि सिध्यति ॥ ४६ ॥
 यथा कोऽपि परस्यापि वैरुष्यं न हिदृक्षति ।
 स्वामिन्यारोप्यात्मदोषान् साध्वीयमनुत्पद्यते ॥ ४७ ॥
 निर्दोषं स्वामिनं दृष्ट्वा निर्दोषा स्यात् पतिव्रता ।
 अवेमस्या रुपभेदेऽप्येकरूपोऽस्मि सर्वदा ॥ ४८ ॥
 भुञ्जानो वाऽप्यभुञ्जानस्तां मर्थाभिनयगाम् ।
 यथैकरूपतोपाधियोगायोगदशास्वलो ॥ ४९ ॥
 आदर्शस्यामलस्यैव चिन्नभोदर्पणस्य मे ।
 दृश्यबुद्धिगता दोषाः साक्षात्तद्द्रष्टरि प्रभौ ॥ ५० ॥
 न सन्ति मयि मोडाद्या भास्करे भास्यदोषवत् ।
 दुःखैर्बद्धा स्वमात्मानं त्यज्त्वा मद्भावमागता ॥ ५१ ॥

मुख्यते दुःखबन्धाद्धीर्न मे मोक्षो न बन्धनम् ।
 कूटस्थासङ्गचिद्द्व्योम्नि धीदुःखप्रतिबिम्बनम् ॥ ५२ ॥
 योऽन्यो बन्धो भोगरूपः सोऽपि चिदर्पणे मृषा ।
 जाग्रदादित्रयावस्थासाक्षी ताभिर्विवर्जितः ॥ ५३ ॥
 अहं पूर्वांश्चिदादित्य उदयास्तविवर्जितः ।
 दर्पणे मुषवद्विश्वं मयि बोधे न तात्त्विकम् ॥ ५४ ॥
 विभुत्वे य बाह्यान्तः सुषुभ्यादावदर्शनात् ।
 मयि वाऽन्यत्र वा पुंसि केवलानुभवे विभौ ॥ ५५ ॥
 भाति यत्तद्विवर्तो धीप्रतिबिम्भात्मकत्वतः ।
 शुक्तौ रजतवद् विश्वमतो मयि न दोषकृत् ॥ ५६ ॥
 मरीचौ तोयवत् तद्द्रव्योमाद्यौ नगरादिवत् ।
 कालत्रयेऽपि नास्त्येव मयि विश्वं सनातने ॥ ५७ ॥
 अन्यत्रास्त्वथवा माऽस्तु बुद्ध्याद्यौ मम तेन किम् ।
 मयि सर्वं यथा व्योम्नि सर्वत्राहं यथा नभः ॥ ५८ ॥
 न सर्वं मयि सर्वत्र नाहं यालेपतः भवत् ।
 अत एवाविभागाभ्याभेदेन क्षीरनीरवत् ॥ ५९ ॥
 ज्ञानात्मकमिदं विश्वं गायन्ति परमर्षयः ।
 जगन्मम मर्दर्थत्वान्मच्छरीरसुखादिवत् ॥ ६० ॥
 यथ मम तथाऽन्येषां ममैवेति धियो भ्रमः ।
 वस्तुतस्तु न कस्यापि किमपि व्यभिचारतः ॥ ६१ ॥
 स्वामित्वस्याध्रुवत्वेन पान्थस्यावासगोडवत् ।
 ओकं चिन्मात्रमस्तीड शुद्धं शून्यं निरञ्जनम् ॥ ६२ ॥
 सूक्ष्मात् सूक्ष्मतरे तत्र न जगन्न जगत्क्षिया ।
 दृश्यते सर्वदृश्याढ्या स्वस्वबुद्धिपरम्परा ॥ ६३ ॥
 चिन्माण्डलमडादर्शं प्रतिबिम्बमुपागता ।
 क्वचिद्द्व्यक्तं क्वचित् सूक्ष्मं नभः सर्वत्र तिष्ठति ॥ ६४ ॥
 यथा तथा चिदाकाशं धीदेशेऽन्यत्र य स्थितम् ।
 चिदाकाशमयं विश्वं यतोऽतो धीरितस्ततः ॥ ६५ ॥

ભ્રમન્તી તત્ર તત્રૈવ ભાસતેડકં ઘટાદિવત્ ।
 ધર્માધર્મો જન્મમૃત્યુ સુખદુઃખાદિ ચાખિલમ્ ॥ ૬૬ ॥
 જાગ્રત્યપિ મૃષા સ્વપ્ન ઇવ જન્માદિકં મમ ।
 દૃશ્યયોગવિયોગાભ્યાં ચિત્તો જન્મવિનાશધીઃ ॥ ૬૭ ॥
 અભિવ્યક્ત્યનભિવ્યક્તિદોષાભ્યાં શશિનો યથા ।
 મહાસુષુમ્નો ભવજન્મમૃત્યુ-
 દુઃસ્વપ્નધારાઃ ક્ષણભડ્ગુરા ધિયઃ ।
 પશ્યામ્યહં તાભિરલિપ્તરૂપો
 ધનૈરૂર્તૈર્વિગતૈ રવેઃ કિમ્ ॥ ૬૮ ॥
 ઇત્યેવં સતતં ધ્યાયન્નેકાગ્રમનસા સુધીઃ ।
 સાક્ષાત્કરોત્યાત્મતત્ત્વં વાગગોચરરૂપતઃ ॥ ૬૯ ॥
 સ્વરૂપં નિર્મલં શાન્તં મનસ્ત્યજતિ ચેત્ ક્ષણમ્ ।
 તદૈવ દૃશ્યસંસ્કારશેષાત્ સદ્ભૂત્યતીન્દ્રિયમ્ ॥ ૭૦ ॥
 ઉત્થિતનુત્થિતાંસ્તત્ર ઇન્દ્રિયારીન્ પુનઃ પુનઃ ।
 વિવેકેનૈવ વજ્રેણ હન્યાદિન્દ્રો ગિરીનિવ ॥ ૭૧ ॥
 ઇતિ શ્રીવિજ્ઞાનભિક્ષુવિરચિતે સાહ્યસારે રાજયોગપ્રકારપરિચ્છેદઃ
 ॥ * ॥

અથ સમમઃ પરિચ્છેદઃ ।

એવમાત્માનુભવિનો જીવન્મુક્તસ્ય લક્ષણમ્ ।
 સ્યદં વક્ષ્યે ભવેદૈન જ્ઞાનાજ્ઞાનપરીક્ષણમ્ ॥ ૧ ॥
 શ્રવણાન્ મનનાદ્વાડપિ અન્યથાડડત્મજ્ઞતાભ્રમાત્ ।
 કુર્યાદ્કુરુમવિદ્વાંસં સ્થાચ્ચાણો જ્ઞાભિમાન્યપિ ॥ ૨ ॥
 નૈશ્ચર્યાનાગતજ્ઞાત્વાદિકં જ્ઞાનસ્ય લક્ષણમ્ ।
 તદ્દેતેડપિ હિ કૈવલ્યં યોગભાષ્યકૃતેરિતમ્ ॥ ૩ ॥
 શ્રૌતસ્માર્તાનિ વાક્યાનિ જ્ઞાનિનો મોક્ષભાગિનઃ ।
 લક્ષકાણ્યેવ લિખ્યન્તે વિશ્વાસાતિશયાય વૈ ॥ ૪ ॥

यत्र सर्वाणि भूतानि आत्मैवात्मू विजानतः ।
 तत्र को मोहः कः शोक ऐकत्वमनुपश्यतः ॥ ५ ॥
 यः सर्वत्रानभिस्नेहस्तत् तत् प्राय्य शुभाशुभम् ।
 नाभिनन्दन्ति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६ ॥
 न विस्मरति सर्वत्र यथा सततगो गतिम् ।
 न विस्मरति निश्चेत्यं चिन्मात्रं प्राज्ञधीस्तथा ॥ ७ ॥
 नोद्वेति नास्तमायाति सुप्ते द्रुम्भे मुष्मप्रभा ।
 यथापूर्वस्थितिर्यस्य स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ८ ॥
 यो जागर्ति सुषुप्तस्थो यस्य जाग्रन्न विद्यते ।
 यस्य निर्वासनो बोधः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ९ ॥
 रागद्वेषभयादीनामनुत्पन्नं यन्नपि ।
 योऽन्तर्व्योमवदत्यच्छः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ १० ॥
 यस्य नाडकृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
 कुर्वतोऽकुर्वतो वाऽपि स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ११ ॥
 अपि शीतरुथावर्कं अत्युष्णोऽपीन्दुमाण्डले ।
 अप्यधःप्रसवत्यग्नौ ज्वन्मुतो न यान्यधीः ॥ १२ ॥
 चिदात्मन एव नित्यमस्फुरन्तीह शक्तयः ।
 एत्यस्याश्चर्यजालेषु नाभ्युदिति कुतूहलम् ॥ १३ ॥
 परव्यसनिनी नारी व्यग्राऽपि गृहकर्मणि ।
 तदेवास्वाद्यत्यन्तर्नरसङ्गरसायनम् ॥ १४ ॥
 अेवं तत्त्वे परे शुद्धे धीरो विश्रान्तिमागतः ।
 तदेवास्वाद्यत्यन्तर्भडिर्व्यवहरन्नपि ॥ १५ ॥
 यो नित्यमध्यात्ममयो नित्यमन्तर्मुष्मः सुष्मी ।
 गम्भीरश्च प्रसन्नश्च गिराविव मडाहृदः ॥ १६ ॥
 परानन्दरसाक्षुब्धो रमते स्वात्मनाऽऽत्मनि ।
 सर्वकर्मपरित्यागी नित्यहृष्टो निरामयः ॥ १७ ॥
 न पुण्येन न पापेन नेतरेणापि लिप्यते ।
 येन केन चिदाश्चन्नो येन केन चिदाशितः ॥ १८ ॥

यत्र क्वचन शाथी य स सम्प्राडिव राजते ।
 वार्णधर्माश्रमाचारशास्त्रमन्त्रनयेप्सितः ॥ १८ ॥
 निर्गच्छति जगज्जालात् पञ्जरादिव डेसरी ।
 वायामतीतविषमो विषयाशाद्दृशेक्षितः ॥ २० ॥
 कामधुपगतः शोभां शरदीव नभस्तलम् ।
 निःस्तोत्रो निर्नमस्कारः पूज्यपूजाविवर्जितः ॥ २१ ॥
 संयुक्तो वा वियुक्तो वा सदाचारनयकर्मैः ।
 अेतावदेव भलु लिङ्गमलिङ्गमूर्तेः
 संशान्तसंसृतिचिरभ्रमनिर्वृत्तस्य ।
 तद्यस्य यन्मदनकोपविषादलोभ-
 मोडापदाभनुद्दिनं निपुणं तनुत्वम् ॥ २२ ॥
 तुर्यविश्रान्तियुक्तस्य प्रतितीपस्य भवार्णवात् ।
 न कृतेनाकृतेनार्थो न श्रुतिस्मृतिविभ्रमैः ॥ २३ ॥
 तनुं तयजतु वा तीर्थे श्रपयस्य गृडेडथवा ।
 ज्ञानसम्प्राप्तिसमये मुक्त अेवामलाशयः ॥ २४ ॥
 न मोक्षो नभसः पृष्ठे न पाताले न भूतले ।
 सर्वाशासङ्गये येतःक्षयो मोक्ष इति श्रुतेः ॥ २५ ॥
 श्रुवन्मुक्तपदं त्यक्त्वा स्वदेडे कालसात्कृते ।
 विशत्येडेडमुक्तत्वं पवनोऽस्पन्दतामिव ॥ २६ ॥
 अनामाभिलशैलादिप्रतिभिम्भे छि यादृशी ।
 स्यादर्षोर्षो दर्पणता डेवलतात्मस्वरूपिणी ॥ २७ ॥
 अडं त्वं जगदित्यादौ प्रशान्ते दृश्यसम्भ्रमे ।
 स्यात् तादृशी डेवलता स्थिते द्रष्टर्यवीक्षणो ॥ २८ ॥
 शिन्मात्रं येत्यरडितमनन्तमजरं शिवम् ।
 अनादिमध्यनिलयं यदनाधि निरामयम् ॥ २९ ॥
 न शून्यं नापि याकारं न दृश्यं न य दर्शनम् ।
 अनाप्यमनभिव्यक्तं तत् किञ्चिद्वशिष्यते ॥ ३० ॥

एति श्रीविज्ञानबिष्णुविरचिते साङ्ख्यसारे ञवन्मुक्तिपरममुक्तयोः
परिच्छेदः ॥ * ॥

एति साङ्ख्यसारस्योत्तरभागः । साङ्ख्यसाराख्यं प्रकरणं समाप्तम् ।

Encoded and proofread by Dhaval Patel drdhaval2785 at gmail.com

---

sA NkhyasAraH

pdf was typeset on March 24, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

